BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SIYASI HABER VE YORUM DERGISI SAYI: 273 1 TEMMUZ 1980 25 LIRA

TÜRKİYE EMPERYALİZMİN «KURTARILMIŞ BÖLGESİ» OLAMAZ!

OKURLARDAN YÜRÜYÜŞ'E

FEDERAL ALMANYA – SULZBACH KENTİ TÜRKİYE'Lİ İŞÇİLER KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ'NDEN YÜRÜYÜŞ'E MEKTUP VAR!

Federal Almanya, "Türkiye'li İşçiler Kültür ve Dayanışma Derneği" dergimize bir mektup gönderdi. Mektubu yayınlıyoruz.

"Biz Federal Almanya'nın Sulzbach kenti ve çevresinde yaşayan Türkiye'li işçiler olarak, bilimsel sosyalist platformda yer alan gruplarla birlikte bir işçi derneği kurduk.

Derneğimiz, ilk olarak Türkiye'de tekellere karşı direnişi grev çadırlarında yükselten işçilerle dayanışma eylemleri gerçekleştirdi 1 Mayıs birlik ve mücadele gününü büyük bir coşkuyla kutladık. Son olarak ise 15-16 Haziran şanlı direnişinin 10. yılında yüreğimiz sizinle birlikte çarptı yaban ellerinde.

Ancak bilimsel sosyalistlerin çevredeki etkinliğini ve örgütlenmesini hazmedemeyen birkaç gosist bozuntusu üyelik sıfatlarından yararlanarak, 15 Haziran'da derneğimizce hazırlanan geceyi sabote ettiler. Çağın tarihini yazan işçi sınıfımız bu olumsuzlukların üstesinden gelecek ve küçük burjuva devrimcilerine gerekli ders verilecektir.

Türkiye de faşizme karşı geliştirilen demokrasi cephesi, burada da kendini kabul ettirmeye başlamıştır. Son olarak FİDEF, DDKD ve KOMKAR gibi federasyonların ve TİP'li ve TSİP'lilerin oluşturdukları örgütlerin ortaklığı ile, faşizme ve emperyalizme karşı güç ve eylem birliği gerçekleştirildi. 15-16 Haziran kutlamaları birlikte yürütüldü

Dergi olarak faşizme karşı Demokrasi Cephesi'nin örülmesi doğrultusunda harcadığınız çabayı dost düşman herkes bilmektedir

YÜRÜYÜŞ okurları olarak bizler, bu çabalarınızı coşkuyla karşılıyoruz. Tüm zorluklara karşı yürütmekte olduğunuz kavganızda başarı diliyoruz Ayrıca, dergimizin 16 sayfaya çıkmasından doğan sevincinizi dile getirmek istiyoruz

İnanıyoruz ki, bilimsel sosyalist platformda yer alan örgütlerin birliği ve tüm anti faşist güçlerin katılımı ile örülecek Demokrasi Cephesi faşizmi ezecek ve halkımızın Devrimci Demokratik iktidarını kuracaktır. Geleceğin aydınlık günleri ve Sosyalist Türkiyesi uzak değildir

Federal Almanya'da çalışan işçiler olarak bizler de Türkiyeli tüm demokrasi güçlerinin istemlerine katılıyor ve

Anayasa değişikliğine,
Kölelik anlaşmalarına,
Faşist diktatörlüğe ve
Demirel hükümetine
HAYIR diyoruz!

Türkiyeli İşçiler Kültür ve Dayanışma Derneği
Sulzbach"

YÜRÜYÜŞ HABERLER

15-16 HAZİRAN TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE KARARLILIĞINI GÖSTERDİĞİ GÜNDÜR

TRABZON – Türkiye İşçi Partisi ile Türkiye Sosyalist İşçi Partisi İl Örgütleri 15-16 Haziran'ın onuncu yıldönümü nedeniyle ortak bir bildiri yayınladılar. Bildiride 1970'lerin ekonomik ve sosyal koşullarına ilişkin bir anımsatmadan sonra zamanın AP iktidarının işçi sınıfına saldırı politikasına değinildi.ve "15-16 Haziran, bu koşullarda kazanılmış işçi haklarına yönelik saldırıları geri püskürtmek, demokratik hakları korumak amacıyla Türkiye işçi sınıfının ortaya koyduğu unutulmaz bir tepkidir. 15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfının demokrasi mücadelesinde kararlılığını gösterdiği gündür. 15-16 Haziran, işçi sınıfının öncü güç olduğunun bir kez daha kanıtlandığı gündür." denerek günümüzün koşullarının da 1970'lerin koşulları gibi, hatta daha ağır olduğu vurgulandı ve görevler şöyle hatırlatıldı:

"15-16 Haziran, şanlı işçi direnişlerinden alınan coşkuyla, güçle ve heyecanla işçilerin, emekçilerin kazanılmış haklarının korunması, SİA gibi kölelik anlaşmalarının geçersiz kılınması mümkündür ve kaçınılmaz bir görev olarak demokrasi güçlerinin önünde durmaktadır. Ülkenin içinde bulunduğu tüm olumsuzluklara rağmen çıkış yolları bulunmaktadır. Yapılması gerekenler bellidir:

Faşizme geçit verilmemeli, demokrasi yaşatılmalıdır.

Demokrasi güçleri; demokrasiyi korumak için, birlik için görev başına!

Faşizme karşı olan siyasi güçler. antifaşist birlik ve birliktelik için görev başına!"

ANKARA ÇORAKLIK MAHALLESİNDE SALDIRI VE PROVOKASYONA KARŞI HALKIN DİRENİŞİ

Ankara'nın Çoraklık Mahallesinde yıllardır faşist saldırılara karşı direnen emekçileri yıldırmak için bu kez de provokasyonlara başvuruluyor. Geçen hafta Pazartesi günü gece yarısı polis oldukları anlaşılan bir grup sivil silahlarla mahallede terör estirdiler. Evlere giren silahlı "siviller" sağa sola rastgele ateş açarak mahalle halkından içlerinde 70 yaşını aşkın ihtiyarların ve kadınların da bulunduğu sekiz kişiyi gözaltına aldılar.

Mahalle halkının araştırmaları sonunda 1. Şubeye bağlı 635 no.lu ekipten oldukları belirlenen "sivillerin" sağa sola ateş açmaları üzerine faşistlerin mahalleyi bastıklarını sanan ve can güvenliklerini sağlamak üzere sokağa fırlayan insanlar pusu kuran polislerce toplandı. Önceden tesbit edildiği anlaşılan evlerden de gözaltına alınanlar oldu. Evini, çoluk çocuğunun canını korumak için bahçesinde nöbet tutan yaşlı bir babanın, elleri silahlı sivilleri önceden görmesiyle muhtemel bir katliamın önlendiğini ileri süren mahalle sakinleri gözaltına alınanlarlagörüşme olanağı da bulamadılar. Gözaltına alınanlara işkence edildiğini onun için haklarında yakınlarını hiçbir bilgi verilmediğini belirten yaşlı bir kadın şunları anlattı

'Ne olduğunu anlayamadık, aniden mahallede silahlar patladı. Bizler artık mahallede kimse kalmadı, herkesi öldürdüler diye bağırmaya başladık. Evinden çıkanı yakalayıp götürüyorlardı. Kaçanların arkasından ateş ettiler. Karanlık olduğu için vurulan olmadı. Kocam kılpayı ölümden kurtuldu. Lambası yanan her eve ateş ediyorlardı. Biz faşistler mahalleyi bastı, mahallemizi Maraş gibi yapacaklar sandık. Çünkü silah seslerinin arasında 'artık sonunuz geldi komünistler' diye bağırıyorlardı. Polis olduklarını çok sonra öğrendik. Ben hasta bir kadınım, iki kere ameliyat oldum. Bundan sonra ben de faşistlere karşı savaşacağım. Taş, sopa elime ne geçerse faşistlere sallayacağım. Artık ağlaşan kadınlara da kızıyorum. Ağlamak faşistlere kâr etmez. Birlik olalım canımızı koruyalım. Başka çare yok.'

Çoraklık Mahallesi halkı yıllardır direndikleri faşist saldırı karşısında daha da kararlı olacaklarını, mahalleyi faşistlere asla teslim etmeyeceklerini belirtiyorlar. Yaşlısı, genci, kadını, erkeğiyle, Çoraklık Mahallesi faşist saldırıyı püskürteceklerine yemin ediyorlar.

BİREYSEL TERÖR EYLEMLERİ FAŞİST TERÖRE NASIL ÇANAK TUTAR?

KARTAL – 15 Haziran günü Türkiye İhtilalci Komünistler Birliğinden olduğu söylenen bir takım silahlı kişiler bir korsan miting düzenlemeye kalkıştılar. Bunun için seçtikleri yöntem de her zaman olduğu gibi, kahvelere silahlı baskın düzenlemek, halkı zorla eylemlerine katmaya çalışmak oldu. Bu sırada olay yerinde devriye gezmekte olan bir askeri araca ateş açıldı ve bir astegmenle bir er öldürüldü.

Olay üzerine bütün bölgeyi kordon altına alan sıkıyönetim kuvvetleri, bütün evleri basmaya, yoldan geçenleri yaşlı genç, kadın erkek ayırmadan tartaklamaya ve gözaltına almaya başladılar. Askerler tam bir saldırı psikolojisi içine sokuldular. Yoldan geçenleri sorgusuz sualsiz dipçiklediler. Sokaklardan, yollardan, evlerden rasgele toplanıp gözaltına alınan ve çoğu hiçbir şeyden haberdar olmayan insanlar korkunç işkencelere uğratıldılar Kızlara sarkıntılık girişimlerinde bulunuldu ve gözaltına alınıp işkenceyle öldürülen bir CHP'li gencin cenazesi bile ailesine verilmedi. Sıkıyönetim görevlilerince Soğanlık'ta gizlice gömüldü. Yine aynı sıkıyönetim görevlileri bu CHP'li gencin kafasını duvarlara çarparak kendi kendini öldürdüğünü ileri sürdüler. Tabi burada sormak gerek: Nasıl oluyor da sapsağlam gözaltına alınan ve üstelik ruhsal herhangi bir bozukluğu olmayan bir genç kendini. kafasını duvarlara çarparak öldürüyor? Acaba otopsi yapıldı mı? Otopsi raporları olsun ailesine gösterildi mi?

Yine olaylar sırasında gözaltına alınan bir genç kız serbest bırakıldıktan sonra tekrar gözaltına alınmak istendiğinde kendisini almaya gelen askerleri ve özellikle sarışın bir başçavuşu görür görmez kaçmaya başladı ve evin üst katından düşerek ağır biçimde yaralandı. Neydi bu genç kızı bu kadar korkutan? Daha önce kendisine neler yapıldı ki yaşamını tehlikeye atacak biçimde kaçmasına yol açıldı?

Kartal'da bireysel terörist grupların açıkça çanak tutması sonucu yaratılan bu faşist terörün kurbanları arasında vücudunda 3-4 kurşunla yaşam savaşı veren ve ailesiyle bile görüştürülmeyen insanlar var. Ve 300'den fazla insan gözaltına alındı. Bunların 100 kadarı hâlâ serbest bırakılmadı ve kimse nerede olduklarını bilmiyor.

Oyun ortada, oyuncuları bellidir. Olayın tanığı işçi ve emekçi sınıfları şimdi suskun. Ama sınıf kinleri artıyor. Faşistlere de faşizmin azgın terörüne çanak tutan maocu ve gosist provokatörlere de bu kin. Bu kin onları bir gün boğacak!

BRÜKSEL — Belçika'daki Türkiyeli işçilerin demokratik ve kültürel

"Göçmen İşçi" adıyla yeni bir mücadele gazetesi yayınlamaya başladı.

Göçmen işçilerin özel sorunlarının yanısıra Türkiye'deki gelişmelere de geniş çapta yer veren Göçmen İşçi Gazetesi 1 Mayıs için yayınladığı sayıda, Belçika'daki tüm Türkiyeli ilerici ve demokratları Türkiye işçi sınıfının mücadelesiyle dayanışmaya çağırdı.

Ancak, Türkiyeli işçilerin mücadelesini yükselten bu gazetenin yayınını engellemek için de, içten ve dıştan baskılaa girişildi.

Gazetenin yayın müdürü olan ve aynı zamanda Belçika'da üniversite öğretimini sürdüren Celal Yahyabeyoğlu'nun Türk makamlarınca pasaportu uzatılmadığı gibi, Türkiye'de de ailesine, bu yayın çalışmasından ötürü faşist unsurlarca sürekli tehditler yöneltildiği bildirilmektedir.

Bilindiği gibi, hükümet halen, "yurt dışında devlet aleyhinde faaliyette bulunduğu saptanan vatandaşların Türk uyruğundan çıkartılması ve pasaportlarının iptali" yolunda bir yasa tasarısını Meclis'e sevketmiş bulunmaktadır. Göçmen İşçi Gazetesi'ne yapılan baskılar, hükümetin, bu tasarının yasalaşmasını dahi beklemeden bu yöndeki antidemokratik uygulamalara giriştiğini göstermektedir.

BELÇİKA'DA TÜRKİYELİ İŞÇİLERİN YENİ GAZETESİ:

"GÖÇMEN İŞÇİ"

AP İKTİDARININ FAŞİSTLEŞTİRME OPERASYONU SÜMERBANK İŞÇİLERİNİN DİRENİŞ DUVARINA ÇARPTI

KARAMAN — AP iktidarı, işyerlerini faşistleştirme operasyonlarını sürdürüyor. Sümerbank, Karaman işletmesinde gelişen olaylar AP iktidarının saldırgan ve işçi düşmanı yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. MC iktidarı döneminde işe alınan ancak daha sonra, bıçaklı saldırı, devamsızlık, sarkıntılık gibi suçlardan ötürü iş akitleri feshedilen eli kanlı faşist caniler 7 AP milletvekilinin çabalarıyla yeniden eski görevlerine iade edilmek istendi. Sümerbank Genel Müdürlüğünden bu doğrultuda gelen yazı, işyeri müdürü Fikret Ararat tarafından işleme konmadı.

Fikret Ararat Nevşehir'e sürüldü ve Genel Müdürlükten gelen talimat müdür yardımcısı tarafından uygulandı.

Teksif Sendikasında örgütlü işçiler bu uygulamayı protesto etmek için direnişe geçtiler. Faşistler, işçilerin bu kararlı tutumlarını geriletmek için ÜGD Şube Başkanının yönetiminde saldırdılar. Saldırı sırasında, ÜGD başkanı öldü.

Faşistler bu olayı fırsat bildiler. Aralarında Türkiye İşçi Partisi İlçe Yönetim Kurulu Üyesi Mustafa Demircioğlu ve Teksif Şube Başkanı Mustafa Dik'in de bulunduğu 22 kişi, faşistlerin ihbarı sonucu gözaltına alındı ve mahkemece tutuklandı.

Olaydan hemen sonra şehirde, faşist terör azgınlaştırıldı. Ancak Karaman halkı bu saldırılar karşısında gerekli duyarlılığı gösterdi ve faşist saldırganlar püskürtüldü.

Teksif Genel Merkezi ise Teksif Şube Başkanını da içine alan saldırılar karşısında ilgisiz davrandı.

Sümerbank işçileri, gözaltına alınan arkadaşlarının salıverilmesi ve faşistleştirme operasyonunun durdurulması için mücadelelerini sürdürüyorlar.

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK – AVRUPA KOMİTESİ KURULDU

Yurt dışında bulunan ve Demokrasi İçin Birlik Komiteleri içinde örgütlenen Türkiye'li bilimsel sosyalistler, 15-16 Haziran'ın 10. yıldönümünde, biraraya gelerek DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK-AVRUPA KOMİTESİNİ kurdular. Federal Almanya, Belçika, Fransa ve İsviçre'deki Demokrasi İçin Birlik Komiteleri ile, DİB Avrupa Komitesi, ortak bir bildiri yayınladılar. Bildiride şöyle denildi:

"... işçi sınıfımızın örgütlü önderliğinde Türkiye'nin tüm demokrasi bağımsızlık ve sosyalizm güçleri, Türkiye'yi faşizmin koyu karanlığında boğma, yurt topraklarını nükleer roket harmanı haline getirerek halkımızı topyekün ölüme mahkum etme ve bölgede barışı tehlikeye düşürme tasarılarına azimle direnmektedir ve direneceklerdir

Bu mücadeleyi kesin zafere ulaştırmak ise, ancak:

1. Bilimsel sosyalist platformdaki tüm devrimci güçlerin Tek Parti hedefine yönelik ilkeli siyasal birlik sürecini geliştirmeleri,

2. İşçi sınıfımızın örgütlü önderliğinde, tüm antifaşist, antitekel, antiemperyalist ve antişovenist güçlerin Tek Cephe'de birleşmeleriyle mümkündür.

İşte, yurt dışındaki Türkiyeli bilimsel sosyalistlerin Tek Parti, Tek Cephe ilkesinden kaynaklanan çalışmalarının bir üst aşaması olarak doğan Demokrasi İçin Birlik Komiteleri, 15-16 Haziran'ın 10. yıldönümünde merkezileşerek etkinliklerini arttırmak üzere Demokrasi İçin Birlik Avrupa Komitesini kurmuşlardır

Yaşasın şanlı 15-16 Haziran'ları yaratan Türkiye işçi sınıfı!

Yaşasın işçi sınıfımızın ilkeli siyasal birliği!

Yaşasın demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm güçlerinin Tek Cephe'si

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK AVRUPA KOMİTESİ"

YÜRÜYÜŞ, Demokrasi İçin Birlik Avrupa Komitesi'ni dostlukla selamlıyor!

"NATO BAKANLAR KONSEYİ – ANKARA TOPLANTISI" FEDERAL ALMANYA'DA ANTİFAŞİST TÜRKİYELİLERİN DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİ TARAFINDAN PROTESTO EDİLDİ

Federal Almanya'da Türkiyeli ilericileri, yurtseverleri ve bilimsel sosyalistleri biraraya getiren demokratik kitle örgütleri tekellerin güdümündeki iktidarın uygulamalarının ve faşist tırmanışın daha tehlikeli boyutlara ulaştığı bir dönemde NATO Bakanlar Konseyi toplantısının Ankara'da yapılmasını ortak bir bildiriyle protesto ettiler. FİDEF KOMKAR- GERÇEK GAZETESİYLE DAYANIŞMA KOMİTELERİ — DDKD ortak imzalı bildiride, toplantının Türkiye'de böyle bir dönemde yapılmasının anlamlı olduğuna işaret edildi

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin bu toplantıdan beklentilerinin:

İran ve Afganistan'da konumlarını yitiren emperyalizmi bölgede yeniden güçlendirmek;

Saldırgan NATO ülkeleri arasında birliği pekiştirmek,

İran'da şahlık rejiminin yürütmüş olduğu görevi Türkiye'ye yüklemek

İkili anlaşmaların ABD'ye tanıdığı, NATO çerçevesi dışında da askeri maceralara girişme olanağının bu ülkelerce de onaylanmasını sağlamak,

Nükleer silah yapma anlaşmalarıyla, IMF'lerin, OECD'lerin dayatmalarıyla ekonomiyi askerileştirmek, emperyalizme bağımlılığı arttırmak.

Amerika ve NATO güdümlü Demirel Hükümetinin saldırılarını, baskılarını ve işkencelerini onaylamak;

Yarı askeri baskı rejimini yerleştirmek ve faşizmi tırmandırma girişimlerine destek olmak ve Türkiye'de ulusal baskı, ayrıcalık, zorla özümseme ve soykırımı politikasını şiddetlendirmek olduğu söylenen bildiride, Federal Almanya'daki tüm Türkiyeli ilericilerin, sosyalistlerin Türkiye'deki demokrasi güçleriyle dayanışma içinde oldukları vurgulandı

işgal kırılacaktır

örgütlerinden Türkiyeli İşçiler Kültür Merkezi.

Başkent'te yapılan NATO Bakanlar Toplantısı bir işgalin göstergesidir. Yurt topraklarının bir bölümü ABD ile imzalanan kölelik anlaşmaları ile ABD'ye terk edilmiştir, onların işgaline bırakılmıştır

ABD'nin NATO üslerini "daha geniş kapsamlı kullanma" isteğinin ardında bu müdahale ve işgal planları bulunuyor Çıkan haberlere göre ABD'nin bu isteğine müttefikleri hemen evet dememiş görünüyorlar. Ama ABD emperyalizmi Demirel gibi işbirlikçileri ile yaptığı ikili kölelik anlaşmaları ile üsleri bölgedeki yeni saldırıları için sıçrama tahtaları olarak kullanma yollarını buluyor

İkinci bir işgal, IMF'nin başkente yerleşmesi ile devam ediyor. Ülkenin ekonomik gelişmesi tamı tamına IMF'ce belirleniyor. Özellikle MHP destekli AP hükümetinin işbaşına gelmesiyle uygulamaya en açık biçime konulan İMF reçeteleri işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine yöneltilmiş ve üzerinde "açlık, işsizlik, daha yoğun sömürü" yazan zehirli oklar durumunda

IMF'nin ve NATO'nun işgali bir başka işgalle birlikte yer alıyor. MHP destekli AP'nin azınlık hükümeti henüz yerinde duruyor. Tekelci büyük sermaye ve büyük toprak sahiplerinin sömürücü ve baskıcı egemenliği, burjuvazinin diktatörlüğü bu işgalle sürdürülmek isteniyor. Daha da ötesi, AP hükümetinin işgali ile faşist bir diktatörlüğün kan ve zulüm dolu yolu açılmak isteniyor.

MHP destekli AP iktidarının işgali altında devletin çeşitli kurumlarındaki faşist işgale yol veriliyor. Devlet dairelerine, TRT'ye, KİT'lere bağlı işyerlerine faşist milislerin yerleştirilmesi hızlandırılıyor. Silahlı Kuvvetler içinde etkinliğin artırılması için 30 Ağustos bekleniyor. Anadolu'da birçok kent ve kasaba faşist işgal altına alındı. Büyük şehirlerde faşist işgalin sınırları sürekli geliştirilmeye çalışılıyor

NATO'lu, IMF'li ABD emperyalziminin, MHP destekli AP hükümetinin, bunların kanatları altında azgınlaşan faşist çetelerin ve sürülerin işgaline boyun mu eğilecektir?

Meydan işgalcilere mi bırakılacaktır?

Bu soruların cevabı son aylarda gelişen kitle hareketleri ve dirençlerin içinde saklıdır.

Tariş, Antbirlik, Tekel dirençleri bu sorulara verilen bir cevaptır. Çeşitli işkollarındaki yığınsal grevler bir cevaptır. 30 Nisan'da geniş çalışan kesimleri kapsayan çeşitlendirilmiş eylemler ve 1 Mayıs günü ülke düzeyinde gerçekleştirilen gösteriler bir cevaptır. ABD ile imzalanan SİA'ya karşı yine yurt düzeyinde örgütlenen gösteriler diğer bir cevaptır. İlerici, devrimci güçlerin, geniş emekçi topluluklarının Çorum'daki demokratik direnişleri, birçok kentte ve semtte beliren ve oluşan demokratik direnişler dahil, bunların hepsi bu sorulara karşı gerekli cevaplardır.

Bu cevaplar çok önemlidir ve anlamlıdır.

Çok önemlidir, çünkü meydan işgalcilere bırakılmayacaktır.

Çok anlamlıdır, çünkü, bu cevapları daha ileri bir örgütlülük düzeyine yükseltmek görevine işaret etmektedir. Yurt çapında en geniş birleşik eylemi örgütleme, eylem ve cephe birliğini sağlama, demokrasi cephesini hızla örme görevini, bu savsaklanamayacak görevi, tekrar tekrar öne çıkarmaktadır.

Bu görevler doğrultusunda atılan olumlu ve ileri adımların varlığını belirtmek gerek. Süreç olumsuzlukların aşılması yönünde gelişiyor. Ne var ki, atılan bu olumlu ve ileri adımların, atılabilecek adımların ancak bir bölümünü oluşturduğunu da eklemek gerekiyor. Geliştirilen Merkezi İşbirliği'nin görevlerini tüm alanlarda ele almemak, yerel örgütleri ortak çalışmalardan uzak tutmaya çalışmak, ortak ve birleşik çalışmaları esas alma yerine bu platformları grupsal çıkarların aracı görmek eğilimlerine yer yer rastlanıyor

Hiçbir örgütün diğerinden örgütsel ve ideolojik bağımsızlığını terk etmesini isteme hakkı elbetteki yoktur. Türkiye İşçi Partisi'nin Tek Parti Tek Cephe Kararı'nda belirtildiği gibi demokrasi cephesinin örülmesi görevi ".. tek tek örgütlerin, kuruluşların kendi örgütsel ve ideolojik bağımsızlıklarını bir kenara koyacakları anlayışını hiçbir zaman getirmemiştir, getirmez de." Ama demokrasi cephesinin örülmesi görevinin dar, grupsal çıkarlara da tahammülü yoktur

TİP Genel Sereteri Sargın'ın TSİP'in 6. Kuruluş Yılı toplantısında tekleşme sorununa ilişkin olarak söyledikleri, bu alandaki görevler için de geçerlidir: "Ve süreç içinde öyle bir an gelir ki, sorun artık teorik diyebileceğimiz bir alandan tümüyle çıkmış olur; yaşamın dayattığı, çözümlenmesi kaçınılmaz, ertelenemez olarak karşımıza dikilir. Artık o sorun mutlaka ve mutlaka çözülme durumundadır ve de çözülecektir... Bizler bu görevi yerine getirmekteki bilinçliliğimiz, kararlılığımız, içtenliğimizle tarih sahnesindeyiz ve sınavdayız."

Görevler çok yanlıdır, yaşamsaldır. Düşman saldırıyor, düşmanı durdurmak gerekiyor. Düşmanı durduracak mevzileri ormek, onun saldırılarını durduracak örgütlülüğü sağlamak, düşmanın gündeme soktuğu biçimleri gözardı etmemek gerekiyor. Her şeyi demokrasi cephesinin örülmesi görevi ile ilişkilendirmek gerekiyor.

Meydan işgalcilere bırakılmayacaktır. Daha da ötesi meydan işgalcilerden temizlenecektir, temizlenmek durumundadır

■ can açıkgöz

"BÜYÜK AĞABEY" AMERİKA, SÜREKLİ OLARAK NATO ÜLKELERİNİ ASKERİ, SİYASAL VE EKONOMİK PLANDA KENDİSİNE BAĞIMLI KILARAK DENETİM ALTINDA TUTMA BAŞARISINI GÖSTERMEK İSTEMEKTEDİR. BÜTÜN ÜLKELERİN KULAĞINA SIK SIK ÇEŞİTLİ ŞEKİLLERDE "SAKIN HA BÜYÜK AĞABEYDEN AYRILMA" GÖRÜŞÜ FISILDANMAKTADIR.

ŞİMDİLİK HALA GÖRÜNÜRDE DIŞA VURAN KARARLARDA AMERİKA'NIN HAKİM OLDUĞU ORTADA. AMA ALTTAN ALTA BİR ÇEKİŞMENİN OLDUĞU DA BİLİNMEKTE. BU NEDENLE KAPALI TOPLANTILAR DIŞINDA DA AMERİKA ŞİRİN GÖZÜKME İSTEĞİNİ TAŞIYOR. DEMİREL'İN TATLI SU İSTAKOZU SUNDUĞU AKŞAM YEMEĞİ VE BENZERİ KOKTEYLLER BU NEDENLE BÜYÜK ÖNEM TAŞIDI YABANCI POLİTİKACILAR İÇİN

Şeref konuğu bakanın diretmesiyle metni değiştirilen

NATO'NUN ANKARA ZİRVESİ

ABD "SİLAH, DAHA ÇOK SİLAH" SAHİBİ OLMANIN NATO ÜLKELERİNİN "ANA AMACI" HALİNİ ALMAYA BAŞLADIĞI İZLENİMİNİ YARATMAYA ÇALIŞMAKTA VE BU SİLAHLAR ARA SIRA "NATO'NUN YOKSUL EVLATLARI" OLAN TÜRKİYE İLE YUNANİSTAN'IN KIBRIS MESELESİNDE KARŞI KARŞIYA GELMESİNDE OLDUĞU GİBİ PAKT ÜYESİ ÜLKELERE DE PATLAMAKTADIR.

3 Mayıs 1960 günü İstanbul'un Belediye Sarayı'nda yapılan NATO Bakanlar Konseyi toplantısı dönemin Demokrat Parti hükümetine hiç de "şans" getirnemişti. Bu toplantıdan bir ay geçmeden Demokrat Parti yöneticileri İstanbul'da Yassıada da hiç istemedikleri bir yaz tatiline çıkmak zorunda kalmışlardı. Demokrat Parti hükümeti için bu durum zorunlu yaz tatili olmaktan öte iktidarlarının sona erdiğinin damgalanması anlamına da geliyordu.

3 Mayıs 1960 günü dönemin Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu toplantıyla ilgili görüşlerini açıklarken, Başbakanı Adnan Menderes'in toplantıya katılamamasından duyduğu üzüntüyü belirterek, yapılan protesto gösterilerini yeriyordu: "Bencil siyasi menfaatler peşinde koşan bir avuç genç, NATO prensiplerine sadık olan Türk milletinin azim ve tesanüdüne tesir edemez."

NATO'nun "işbirlikçi ve anlayışın sembolü" olduğunu belirten Zorlu, "NATO üyeleri uluslararası gerginliği azaltmak arzusunu istiklal ve hürriyetleri müdafaa gayretieriyle birleştirdikleri müddetçe hür dünya istikbale emniyetle bakabilir." diyordu.

Ve NATO Bakanlar Konseyinden sonra yayınlanan bildiride, "Sovyetlerle müzakerelerin milletlerarası ilişkileri iyileştireceği ümit edilmektedir. Üyeler merhalell ve kontrollü silahsızlanma tahakkuku için Cenevre'de batılı temsilcilerin sunduğu teklifleri desteklemekte, Sovyetlerin bu konuda müşahhas ve pratik tedbirleri müzakereye yanaşmamasına teessüf etmektedir. Siyasi yumuşamayı sulh gibi bölünmez bir bütün sayan Konsey, Sovyetlerin bazı NATO ülkelerine karşı girlştiği propagandayı 'sulh içinde beraber yaşama' formülü ile gayri kabili telif bulmaktadır. Konsey Almanya meselesinin ancak 'self determination' (bir ulusun kendi kaderini tayin hakkı) esasına dayanan bir birleşme ile halledilebileceğini belirtmekte ve NATO'nun batı Berlin halkının hürriyetlerinin korunması hususunda kararlı olduğunu teyid etmektedir." görüşlerine ye veriliyordu.

"SAKIN HA BÜYÜK AĞABEY'DEN AYRILMA

Sürekli olarak "Aba altından sopa" gösterilerek onu bunu korkutma politikası gütmekte olan ABD önderliğindeki NATO bundan iki yönlü bir yarar sağlamaya çalışmaktadır. Bunlardan biri Sovyet tehlikesi adı altında "soğuk savaş" körüklemesiyle Amerika güdümündeki ülkelerin çocuklar gibi, yaratılan uydurma umacılardan korkması sağlanmakta, diğer yandan da hayata geçmeyen birçok kararlar alınmakta. ABD "silah daha çok silah" sahibi olmanın NATO ülkelerinin "ana amacı" halini almaya başladığı izlenimini yaratmaya çalışmakta ve bu silahlar ara sıra "NATO'nun yoksul evlatları" olan Türkiye ile Yunanistan'ın Kıbrıs meselesinde karşı karşıya gelmesinde olduğu gibi pakt üyesi ülkelere de patlamaktadır. NATO bunları her ne kadar "yanlışlıkla patlayan silahlar" olarak nitelendirmekteyse de aslında NATO'nun silahlandırına körüklemesinin doğal "sıcak sonucu" olduğu ortadadır. Büyük ağabey Amerika sürekli olarak NATO ülkelerini askeri, siyasal ve ekonomik planda kendisine bağımlı kılarak denetim altında tutma başarısını göstermek istemektedir. Bütün ülkelerin kulağına sık sık çeşitli şekillerde "Sakın ha büyük ağabeyden ayrılma..." görüşü fısıldanmaktadır. Ama son zamanlarda Avrupalı kardeşler Büyük Ağabey'e karşı baş kaldırmaya başlamışlardır.

YİRMİ YIL SONRA YENİ BİR TÜRKİYE TOPLANTISI

NATO Bakanlar Konseyi ve ardından gelen olaylar belki de Türkiye'li politikacıların bilinçaltlarına garip bir korkunun yerleşmesine neden olmuştur. Bu yüzden yirmi yıla yakın bir dönemdir hiçbir Türkiye Hükümeti NATO Bakanlar Konseyi toplantısının Türkiye'de yapılması konusunda talepte bulunmamıştır.

Demirel Hükümeti "gidip gitmemesinin tartışıldığı" şu günlerde NATO Bakanlar Konseyi toplantısını yirmi yıl sonra Türkiye'de yapmak cesaretini (!) gösterdi. Belki de devamı olduğu iddiasındaki Demokrat Parti iktidarının kaderi gibi bu NATO toplantısı da kendisinin son uluslararası toplantısı olarak tarihe geçecek...

İKİ TOPLANTININ ORTAK KARAKTERİ

Yirmi yıl arayla yapılan iki toplantının benzeşen birçok yanı vardı. İki toplantının da etkin kişisi "büyük ağabey" Amerika'ydı. Kararları sunan hatta bundan da öte dikte ettiren bir tavır içindeydi. Amerikan Dışişleri Bakanı Muskle üyesi bulundukları NATO'nun akıl almaz bir şekilde "onur konuğu" olarak katılıyordu Ankara toplantısına. Aynı şekilde 20 yıl önceki toplantıda da en büyük alkış, dönemin Amerikan Başkanı Eisenhower'in mesajına tutuluyordu. Ve yine birçok hayata geçirilmez kararlar alınıyordu iki toplantıda da...

ANLAŞMAZLIK YOK MUYDU?

Bu son toplantı, basındaki güleryüzlü görünümüne karşı bazı anlaşmazlıkları da içerdi. Bu nedenle iki gün süren toplantıda "Büyük ağabey Amerikanın" sık sık baskı yapmasına neden olan gelişmeleri bir gözden geçirelim.

Anlaşmazlık konularının başında, toplantı sonrasında yayınlanacak sonuç bildirisinde Ortadoğu konusunun yer alış biçimi geliyordu. İlk hazırlanan metinde Filistin sorununun çözümü için "Filistin Kurtuluş Örgütü de dahil tüm tarafların katılımıyla yapılacak görüşmelerle çözüm getirilmesi" tümcesi yer alırken ABD'li Dışişleri Bakanı "Miskin Muskie"nin şiddetli direnci

anlat "sayın" Luns anlat...

ANKARA'DA BAĞIMLILIK GİRİT'TE BAĞIMSIZLIK TOPLANTISI

"AKDENİZ'DE YABANCI ÜSLERE HAYIR"

Ankara'da NATO Bakanlar Konseyinde "bağımlılık" konuları ele alınırken Girit'te "bağımsızlık toplantısı" yapılıyor ve "Akdeniz'de yabancı üslere hayır" deniliyordu.

Akdeniz'deki yabancı askeri üslerin kaldırılması bölgeyi savaş tehdidi altında tutan yabancı askeri üslerin sökülüp atılması ve Akdeniz ülkelerinin halkları arasında artık bir daha kışkırtmalarla bozulmasına olanak olmayan dostlukların kurulması Girit'in Iraklion kentinde 21-23 Haziran tarihlerinde toplanan uluslararası konferansa katılan 300'e yakın delegenin üzerinde birleştikleri konu oldu.

Yunanistan Barış Komitesi ile Girit'teki yabancı askeri üsler ile mücadele komitesinin ortaklaşa düzenledikleri konferansa Mısır, Libya, Lübnan, Suriye, Kıbrıs, Türkiye, Romanya, Bulgaristan, Fransa, İtalya, Sovyetler Birliği ve Yunanistan'ın yabancı askeri üsler bulunan yörelerinden barış k katıldılar.

Büyük bir coşku içinde geçen konferansta konuşan delegeler bölge halkları arasında yaratılan yapay düşmanlıkların aslında emperyalizmin Akdeniz'e yönelik planlarının bir sonucu olduğunu vurguladılar. Emperyalizmin bölgeye yönelik gerginlikleri arttırmak Akdeniz'i bir silah deposu haline getirmek politikasına karşı bölge halklarının dostluklarını pekiştirerek, her türlü silahlanma kararına karşı çıkarak direnme konusunda delegeler görüş birliğine vardılar.

Konferansa Türkiye'den katılan Niyazi Dalyancı konuşmasında şöyle dedi:

"Neden Batı Avrupa'ya ölüm gücü daha yüksek Pershing ve Cruise füzeleri yerleştiriliyor, neden Türkiye'deki yabancı üsler yeni bir antlaşma ile yeniden yasallaştırılıyor, neden Kıbrıs'ta yüzyıllardır birlikte kardeşçe yaşamış Türk ve Rum toplumları o eski güzel dostluk gönlerine dönemiyorlar? Neden Ege üzerinde Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginlikler körükleniyor, Filistin halkı neden hala yurtsuz? Bu sorular daha çoğaltılabilir ama cevap da aynıdır. Füzeleri, uçakları, silahları yapanlar kârlarına kâr katsınlar diyedir. Dünya halklarının siyasal, ekonomik, ve toplumsal kurtuluşları sürekli ertelensin diyedir."

Daha sonra Türkiye barış güçlerinin temsilcisi, Türkiye'de hergün 10-15 ilerici, demokrat kişinin öldürüldüğünü ve ülkede faşizmin tırmandırıldığını belirterek emperyalizmin yalnızca bölge halkları arasında değil, Türkiye gibi ülkelerde gerginlikleri ve çatışmaları da körüklediğini söylemiş, bu konuda dünya ülkelerinin barış güçlerini Türkiye ile dayanışmaya çağırmıştır. Konferansa Sovyetler Birliği barış komitesinden katılan Tahir Tahirol ise "ABD'de silahsızlanma konusunda bir toplantıya katıldım. Bu toplantıda ABD'nin Sovyetler Birliğini 40 kez, Sovyetler Birliği'nin de ABD halkını 20 kez ortadan kaldıracak güce sahip oldukları söylendi. Ne gerek var buna?" demiştir.

Tahirol, Sovyetler Birliği'nin ikinci dünya savaşında 20 milyon ölü verdiğini, böyle bir ülkenin savaş çıkarmasının mantık dışı olduğunu da belirtti.

Girit çağrısı başlığı altında hazırlanan konferans ortak bildirisinde ise, nükleer silah taşıyan tüm savaş gemileri ve denizaltıları Akdeniz'den çekilmesi, Kıbrıs, Girit gibi Akdeniz adalarındaki ve Akdeniz ülkelerindeki tüm yabancı üslerin kaldırılması ve yabancı askerlerin
ge ülkeleri arasındaki anlaşmazlıklara kesinlikle barışçı çözüm yollarının bulunması istenmiştir.

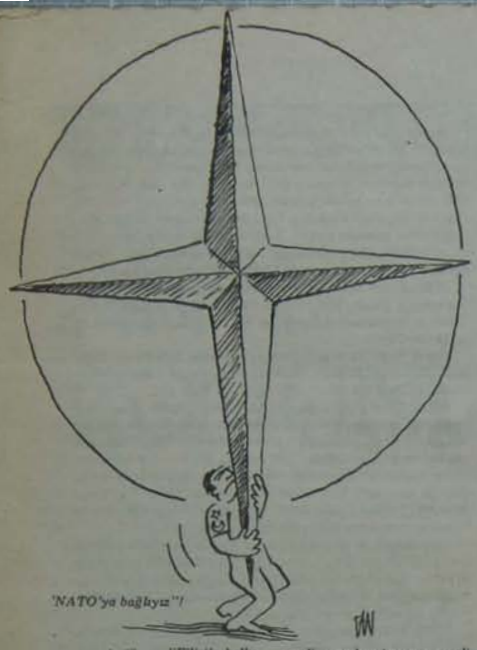

'NATO'ya bağlıyız"!

sonucunda tümce "Filistin halkını temsil edenlerin de katılımıyla yapılacak görüşmeler" biçiminde değiştirildi. ABD, bilindiği gibi FKÖ içindeki görüş ayrılıklarını Camp David zirvesinden bu yana istismar ederek Ortadoğu sorununun FKÖ içindeki ayrılıkçılar nedeniyle çözümlenemediğini ileri sürmektedir.

ABD'nin baskısıyla kabul edilen yeni metin, Filistin halkını kimin temsil edip kimin edemiyeceğini NATO toplantılarında saptamaya çalışan "bir dünya görüşünün" zaferi olarak nitelendirdi.

ÜSLERİN AMAÇLARININ GENİŞLETİLMESİ

NATO içinde geniş çapta tartışma konusu olan bir diğer konu ise, "bölge üslerinin amaçlarının genişletilmesi"ydi. "Miskin Muskie"nin önerisiyle gündeme gelen konu, her nasılsa tepki gördü, sonunda Muskie'ye,

"anlamıyorum bu bizim müttefiklerin tutumunu, kendileri için çabalıyoruz. Onlar bu çabamızı görmezlikten geliyor" demek düştü.

Madrit'te yapılacak silahsızlanma konferansı da "müttefikler" arasında başgösteren anlaşmazlıklar arasında yer aldı. Madrit'te yapılması düşünülen toplantıda Fransız Dışişleri Bakanı Poncet'in önerisiyle silahsızlanma konusunun da ele alınması önerildi. Belçika, Hollanda gibi "müttefiklerin" pek içten olmamakla birlikte desteklediklerı bu öneriye yine "Miskin Muskie" karşı çıktı. Muskie'ye göre "zamansız" olan bir silahsızlanma konferansı ancak "Sovyetlerin işine gelebilirdi" Muskie'nin tüm tepkisine karşın sonuç olarak silahsızlanma konusu Madrit toplantısının gündemine alındı.

Toplantı sonrasında yayımlanan sonuç bildirisinde Afganistan için "barış havariliğinde" bulunulurken Türkiye-Yunanistan ilişkilerini başka bir şeyle değil de salt Yunanistan'ın NATO askeri kanadına dönüşünden ibaret olmakla vurgulayan tümceler yer aldı.

Türkiye'ye yapılacak yardıma gelince, gizli toplantılardaki tartışmalar, "Türkiye'ye tank mı verelim, yoksa top mu verelim" biçiminde sürdü gitti.

Ve Perşembe akşamı yayınlanan ortak bildiri ile NATO toplantısı son buldu. NATO'nun sonuç bildirgesinde şu görüşlere yer veriliyordu.

"Bakanlar Afganistan'ın işgal altında bulunmasından duydukları huzursuzluğu vurgulamış, 3. dünyanın bağımsız bir ülkesi olan Afganistan'ın işgalinin bir milyon insanın göçüne yol açtığını bildirmişlerdir.

Bakanlar, hükümetlerinin savunma kapasitelerinin güçlendirilmesi yolundaki kararlarına katılırken dengeli bir silahsızlanmadan yana olduklarını da onaylamışlardır. Silahlanma yarışına büyük bir engel teşkil etmesi beklenen SALT 2'ye desteklerinin devam ettiğini bildiren bakanlar, anlaşmanın onaylanmasını geciktiren uluslararası krizin bir an önce son bulmasını dilemişlerdir.

Bakanlar Akdeniz bölgesinde güçler dengesinin gerekliliğini vurgularken Güneybatı Asya'da ortaya çıkan gelişmelerden sonra ittifakın Güneydoğu kanadının stratejik önemini belirtmişlerdir. Bakanlar bölgenin önemi gözönüne alınarak bölgedeki üye ülkelere ekonomik ve savunma yardımı yapılması gereğini kaydetmişlerdir. Bakanlar, ayrıca ittifakın genel çıkarları için üye ülkeler arasında tam bir dayanışma olması gerektiği görüşünü savunmuşlardır.

Bakanlar, Türkiye ve Yunanistan Dışişleri Bakanları arasında başlayan ikili görüşmelerin, kalıcı bir barış için, sürmesinde yarar olduğunu kaydetmiş, Türkiye'nin özel durumu nedeniyle yardım yapabilecek durumda olan müttefiklerin ekonomik yardımlarını hızlandırmalarını kararlaştırmışlardır. Bakanlar Türkiye'nin ekonomik sorunlarının çözümlenebilmesi için sürekli çaba gösterilmesini ve bu çabanın 5 yıl sürmesini arzuladıklarını bildirmişlerdir.

Bakanlar, bilim komitesinin Türkiye, Yunanistan ve Portekiz' e teknolojik ve bilimsel yardımda bulunarak her üç ülkenin ekonomik kalkınmasına katkıda bulunmak için çaba sarfetmesini önermişlerdir.

NATO Bakanlar Konseyi üyeleri Arap-İsrail çatışmasının sona ermesinin kalıcı çözümlerle mümkün olabileceğini bildirmiş, İsrail ve Filistinlilerin doğal haklarının korunacağını bir çözüm bulunmasına inandıklarını açıklamışlardır. Bakanlar, Filistin halkının temsilcileri de dahil olmak üzere tüm tarafların, ortadoğu sorununun görüşmeler yoluyla çözümlenebilmesi için çaba sarfetmesini önermişlerdir.

Sovyetler Birliği'nin SALT 2 anlaşması çerçevesinin belirlenmesinde görüşmelere katılması için çaba gösterilmesini isteyen bakanlar, Sovyetler Birliği'nin ABD'nin görüşme çağrılarına olumlu yanıt vermesini de istemişlerdir."

YİNE BÜYÜK AGABEYİN YAPTIRIMLARI

Amerikan'ın "Miskin Muskie" si Carter karşısındaki bu ilk sınavından başarılı çıktı mı bilemeyiz? Ama yine de toplantının bütününde Amerika'nın yaptırımları, yönlenmelerin temeli oldu.

Şimdilik hâlâ görüntüde dışa vuran kararlarda Amerika'nın hakim olduğu ortada. Ama alttan alta bir çekişmenin olduğu da bilinmekte. Bu nedenle kapalı toplantılar dışında da Amerika şirin gözükme isteğini taşıyor. Demirel'in tatlı su istakozu sunduğu akşam yemeği ve benzeri kokteyller bu nedenle büyük önem taşıdı yabancı politikacılar için.

Konuk bakanlar tereyağında kızarıktan sonra pembeleşen istakozların "gömleklerini" çıkarmakta çektikleri zorluk kadar "ne oranda Amerikanın yanında olduklarını ya da ne oranda uzaklık taşıdıklarını belirtmekte de" zorluk çektiler. Ve bütün kullandıkları cümlelerde büyük bir ustalık göstermeye özen gösterdiler.

Çünkü hepsi bir süre önce Carter'ın Federal Almanya Başbakanı Helmut Schmidt'e gönderdiği bir mektupta "Moskova' ya gitme. Gidersen nükleer silahsızlanma ve detanttan söz etme" uyarısında bulunduğunu bilmekteydiler. Ve yine bilmekteydiler ki, Schmidt bu uyarı ile ilgili görüşlerini açıkladığı "gizli" toplantısında Federal Alman parlamenterlere Carter hakkında hiç de sevimli olmayan sıfatlar kullanmıştı.

Dışardaki bu bütünsel görünüm altında, "Büyük ağabey"in hâlâ etkin olan görüntüdeki hakimiyetine karşın NATO'da içten içe birşeyler olmakta. Konular artık Demirel'in istakozlarının yenmesindeki zorluk gibi bazı zorlukları içeriyor...

Türkiye'ye karşı tutumda da bu karmaşıklık, bu ikilem sık sık ortaya çıktı. Türkiye özel olarak bütün NATO Bakanları tarafından övülürken, konu ortak çalışmaya geldiğinde "Almanya vizesi" gibi duvarlar Türkiye'nin önüne çekildi. NATO'nun Türkiye' yi askeri, siyasal bağımlaması kararları rahatlıkla alınırken, Türkiye'ye yardım konularında NATO'lu dostların(!) elleri bir türlü ceplerine gitmedi. Kararlar, uygulamalar sürekli olarak Türkiye'nin bağımlılığına yöneldi. Türkiye'li politikacılar ise, adeta Amerika'ya en bağlı olan ülkenin Türkiye olduğunu ispatlamak için yarış ettiler. Demirel'in NATO Bakanlar Konseyini açarken yaptığı konuşma ise bunun en açık belgesi olarak tarihe geçmektedir.

NOT:

CHP-MSP ve Emperyalist Oyunlar

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in son açıklaması kolay kolay türkçeye bile tercüme edilemeyecek kadar karışıktır. Şöyle diyor özetle:

"- Çaresiz kalırsak hükümet de oluruz..."

Daha dünün "umudu" Ecevit ve partisi, hükümet olmayı "çaresizliğin" en uç noktası olarak kamuoyuna açıklamaktadır bugün.

Ecevit'in kafasındaki "çare" nedir peki?

- CHP - AP - MSP ortaklığı!..

AP Genel Başkan Yardımcısı, Yiğit Köker, Ecevit'in bu önerisini "sıkılmazlığın sembolü" olarak nitelendirmiştir. MSP sözcüleri ise bu öneriyi "olmayacak duaya amin" kayıtsızlığı ile cevaplandırmaktadır. Ve bu noktada, CHP üst yönetim politikası, teli kopmuş ampul gibi sallanmaktadır boşlukta...

Niçin CHP-MSP ortaklığı demiyor?

Bazı bağımsız milletvekillerinin de katılmasıyla, bu formülün kağıt üzerinde aritmetik fizibilitesi vardır. Bu formülün CHP yönetimi tarafından savunulması ve gerçekleştirilmesinin olanakları vardır.

Ancak bu olmuyor. Acaba niçin olmuyor?

O MSP, MC'lere ve faşist kızağın tertipçisi AP azınlık yönetimlerine omuz verdiği sürece emperyalizme ve işbirlikçi tekellere tehlikeli gelmiyor. MSP o zaman eksiği tamamlayan yama oluyor.

Ama o MSP, CHP ile yanyana gelme olasılığı belirdiğinde "Atatürkçü açıdan" zararlı ve tehlikeli bulunmağa başlanıyor. Pek yakın geçmişte, bu olasılığın ufak da olsa söz konusu edildiği zamanlarda, cumhurbaşkanlığı makamı Ecevit'e hükümet kurma görevi verirken şu kaydı düşmeyi ihmal etmedi:

"- Kurulacak hükümet Atatürkçü olsun!..

İlginçtir; aynı görev Demirel'e verilirken hiç de bu hatırlatmalar yapılmadı.

Emperyalizm ve tekeller açısından tehlike farklı biçimsel yaklaşım, ifade ve tutumlarla da olsa, CHP ve MSP taban ve gövdelerinin yaklaşık sınıfsal konumlara sahip bulunmaları, giderek emperyalizme ve faşizme karşı yaklaşık sınıfsal tepkileri temsil ediyor olmalarıdır.

1974 yılında denenen CHP-MSP ortaklığı, tekelci büyük sermayeye ve emperyalist güçlere bu konuda yeteri ölçüde bilgi ve fikir vermiştir. Sonra ne olmuştur? Tekeller, gerek CHP, gerekse MSP içindeki mutemet temsilcilerine önemli misyonlar yüklemiştir.

Tekellerin CHP içindeki temsilcileri dün olduğu gibi bugün de, olası bir CHP-MSP ortaklığını "Atatürkçü bir çözüm olmaz" gerekçesiyle sürekli torpilleme çabası göstermişlerdir.

Ya MSP içindeki temsilcileri?

Onlar da, CHP ile kurulacak bir ortaklığın 'solcularla işbirliği" anlamına geleceğini bildirerek misyonlarını sürdüregelmişlerdir.

CHP'de Turan Güneş'lere MSP'de Korkut Özal'lara bakılırsa ne söylemek istediğimiz daha iyi anlaşılır. Washington - İstanbul - Riyad, ABD-Türkiye-Suudi Arabistan, iş ve yönetim merkezleri üçgeni içinde köşelenen tezgahlardır bunlar.

İşin bu yanı Ecevit ve Erbakan tarafından da bilinmekte, her türlü gösterişli demeç ve açıklamalara karşın, bu tezgaha bağlı teslimiyetlerin üstüne çıkılamamaktadır.

AP-MHP faşist kızak tertipçiliği, böylesine bir kolaylığı, kanlı ve sürekli avantajlara çevirerek yol alıyor.

CHP ve MSP'nin tabanını oluşturan ve çıkarları tekellerle uyuşmayan önemli ve ağırlıklı kesimleri yaşamsal bir diğerlendirme yapmak zorundadırlar. Antifaşist, antiemperyalist, antişovenist, antitekel mücadele cephesinde yer almaları aynı zamanda sınıfsal bir gerekliliktir.

Emperyalizmin ve tekellerin saldırılarını durdurmak, AP iktidarının işçi sınıfına ve tekel dışı tüm katmanlara düşman yüzünü açığa çıkarmak ve hükümeti düşürmek için demokrasi güçlerinin sesine ve mücadelesine kulak vermeli, destek olmalıdırlar.

■ ferhat gün

DİSK 7. GENEL KURULU

İŞÇİ SINIFI GÖREVLERİNİN BİLİNCİNDE OLDUĞUNU GÖSTERECEKTİR !

DİSK 7. Kongresi, dergimiz baskıya girdiği sırada tamamlanmamıştı. Bu yüzden, kongre değerlendirmesini, kongrede yapılan konuşmaları önümüzdeki sayıda yayınlayacağız.

YÜRÜYÜŞ

DİSK 7. Olağan Genel Kurulu, 25 Haziran Çarşamba günü çalışmalarına başladı. Dergimizin baskıya girdiği günlerde henüz tamamlanmamış olan bu genel kurulun ilk üç günü, işçi sınıfımızın görevleri ve sorunları konusunda ne denli bilinçli olduğunu göstermesi bakımından anlamlı oldu.

Genel Kurul DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün açış konuşmasıyla çalışmalarına başladı. Baştürk konuşmasında, emperyalist-kapitalist sistemin içine düştüğü bunalım ve bu bunalımın ülkemize nasıl yansıdığı konusuna değinerek "dünyadaki gelişmeler şunu açıklıkla göstermektedir ki, bugün gelişme, sömürüsüz, baskısız, savaşsız, barış içinde bir dünya isteyenlerden yanadır. Dünya bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm güçlerinden yana dönmektedir." dedi.

Türkiye için bunalımdan çıkış yolunun bağımsızlık ve demokraside somutlandığını, temel çözümün sömürüsüz ve baskısız bir dünya, sosyalizm olduğunu belirten Baştürk, daha sonra DİSK'in 25 yıllık mücadelesinden, çalışmalarından sözetti. Baştürk, DİSK 6. Genel Kurulu'nun aldığı kararlara ilişkin olarak iki konuda başarılı olunamadığını; bunlardan birinin faşizme, emperyalizme, şovenizme karşı olan bütün demokratik güçlerin birliğinin sağlanması olduğunu söyledi ve bu konuda başarılı olunamamasını, sosyalist hareketin bölünmüşlüğü, farklı anlayışların kendi görüşlerini dayatmak istemeleri nedenleri ile açıkladı.

Baştürk ikinci olarak da tasfiyeciliğin aşılıp, devrimci sendikal birliğin sağlanması konusunda başarılı olunamadığını belirtti. Bu konudaki kimi yanlış eğilimleri ve bu eğilimleri içinde barındıran sendika yönetimlerini eleştirerek, sendikal demokrasi ve birlik konularına değindi. DİSK Genel Başkanı, bugün gündemin birinci maddesini daha üst düzeyde devrimci sendikal birliğin sağlanmasının oluşturduğunu, temel hedefin ise faşizme karşı ortak mücadele olduğunu belirterek "Sol hareketin bölünmüşlüğü sonucu ortaya çıkan mücadele zaafını giderici, tıkanıklığı açıcı girişimlerde bulunulması ve bu yolda somut adımlar atılması genel hareketimizin acil görevidir." dedi ve DİSK'in de bu görevin yerine getirilmesine katkıda bulunmasının zorunlu olduğunu söyledi.

Baştürk daha sonra şöyle devam etti: "Biz DİSK'iz. Birlikten yanayız. Ancak amaçladığımız birlik, işçi sınıfı biliminin gösterdiği, sınıfsal çıkarlarımıza ters düşmeyen, ilkeli bir birliktir. İşyerlerindeki, fabrikalardaki, tarlalardaki birliktir. Salt birlik için birlik değil, daha güçlü mücadele için birlik, mücadeleyi sonuçta saptırıcı, geriletici bir birlik değil, geliştirici birlik. Bizim birlik anlayışımız budur. Bu anlamda yaşama hakkını, can güvenliğini savunan, faşist saldırı ve cinayetlere karşı çıkan herkese birlik ve eylem öneriyoruz. Faşizme, emperyalizme, şovenizme karşı çıkan herkese birlik ve eylem öneriyoruz. Çalışma ve yaşama koşullarını iyileştirmek isteyen, temel hak ve özgürlükleri savunan herkese birlik ve eylem öneriyoruz. Sömürü ve baskıya karşı, sömürüsüz, baskısız, savaşsız, barış içinde bir dünya için mücadele eden herkese birlik öneriyoruz."

DİSK Genel Kurulu'nda Abdullah Baştürk'ten sonra ikinci konuşmayı yapan Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'ın konuşması delegeler ve konuklar tarafından coşkunlukla karşılandı.

Genel Kurul'da ayrıca Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz, Türkiye Birlik Partisi Genel Başkanı Mustafa Timisi söz aldı.

DİSK. Genel Kurulu'nu sosyalist ve kapitalist ülkeler işçi sınıflarını temsilen çok sayıda konuk izledi. Bunlar arasında bulunan Dünya Sendikalar Konfederasyonu Genel Sekreteri yardımcısı konuşmasında "190 milyon dünya işçisi mücadelenizle dayanışma içindedir. Kendimi sizin aranızda bulunduğum şu anda evimde ve ülkemde sayıyorum." dedi. DSF Genel Sekreter Yardımcısının sözleri salonu dolduran delegeler ve konuklar tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı.

Yine konuklar arasında bulunan Sovyet Sendikaları temsilcisi, özellikle konuklar arasında en çok alkışlanan, sevgi gösterileriyle karşılanan kişi oldu. DİSK delegelerinin bu davramşı antikomünizm ve antisovyetizm çığırtkanlarına işçi sınıfının verdiği en anlamlı cevabı oluşturdu.

DİSK Genel Kurulu'na çok sayıda uluslararası örgütten ve işçi sendikalarından mesajlar geldi. Bütün bunlar, işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının en somut gösterileri olarak salonu dolduran DİSK delegeleri ve konuklar tarafından coşkunlukla kaşılandı.

Genel Kurulun ikinci gününde delegelerin rapor üzerindeki konuşmalarına geçildi. Bu sırada söz alan Sosyal-İş Genel Başkanı Özcan Kesgeç, konuşmasında, dünyada ve Türkiye'de sosyal demokrat hareket ve DİSK'in CHP ile ilişkileri, maoculuk, demokratik kitle örgütlerinde ve DİSK'te demokratik merkeziyetçilik gibi konuların yanısıra, DİSK'in ve sendikaların özgün sorunlarına değindi, toplu sözleşme ve hukuk işlerine ilişkin somut örnekler üzerinde durdu. Konuşmasının son bölümünde demokrasi cephesinin kurulması gerektiğinden ve işçi sınıfının politik hareketinin tekleşmesi sorunundan sözeden Kesgeç, bu konularda DİSK'e düşen görevlere değindi.

DİSK Genel Kurulu'nun ilk üç günü, işçi sınıfının ve onları temsilen Genel Kurul'da hazır bulunan delegelerin, Türkiye'de demokrasi güçlerinin karşı karşıya bulundukları faşist diktatörlük dayatması konusunda ne derece duyarlı olduklarını gösterdi. Konuşmacı olarak söz alan hemen tüm delegelerin antifaşist mücadele, DİSK'in önündeki görevler ve bu görevleri başarabilecek bir DİSK yönetiminin nasıl oluşması gerektiği konularına ağırlıklı olarak yer vermeleri bu duyarlılığın en somut göstergesi oldu.

DİSK Genel Kurulu delegeleri, Genel Kurul'la aynı gün Ankara'da toplanan NATO Bakanlar Konseyi'ni protesto eden bir telgrafı Başbakan Süleyman Demirel'e çekme kararı aldılar.

Adel Kalem

SARI SENDİKA – İŞYEREN İŞBİRLİĞİ

Adel Kalem işyerinde, ilerici, demokrat, sosyalist işçilerin önciliğinde gelişen demokratik muhalefet işvereni de, işveren ile işortaklığı içindeki sarı sendikacıları da korkutuyor. Bu mücadele bugün başlamış değil. Daha iki-üç yıl öncesinden başlayan bu demokratik muhalefeti, o zaman işçilerin önciliğinü yapan bilimsel sosyalist işçileri, Türkiye İşçi Partili Ahmet İpekçi ve arkadaşlarını işten atarak durdurabileceklerini zannedenler bugün ne kadar yanılmış olduklarını görüyorlar.

Aynı rahatsızlık bugün de devam ediyor. İşyerinde yetkili olan Türk-İş'e bağlı Ağaç-İş Sendikası Genel Merkezi 20 Haziran'da bir yıldırım telgrafla 4 demokrat temsilcinin temsilciliğini aldı ve bunu işçilerden önce alelacele İşverene bildirmeyi de ihmal etmedi. İşveren de telgrafı alır almaz, söz konusu temsilcilerin iş akitlerini feshettiğini bildirmekte gecikmedi. Ancak İşverenin korkusu yine de geçmiyordu. Bunun en güzel göstergesi de temsilcilerin fabrikadan ayrılacakları gün işyerinin önüne 2 cemse dolusu asker ve 3 araba sivil polis çağırması oldu. İşçilerin temsilci arkadaşlarına sahip çıkıp olayı protesto etmelerinden korkuyordu. Daha da önemlisi böyle bir protesto olayını bahane ederek işyerindeki diğer ilerici, demokrat işçileri de işten çıkarmayı hesaplıyordu. Ancak işçiler, İşverenin ve onunla İşortaklığı içindeki sarı sendikanın oyunlarını bozdular.

İşverene göre İşyerinden temsilcilerin uzaklaştırılması İşyerinde görülen "hastalığın" kansere çevrilmemesi için yapılmış başarılı bir "amelliyat"tı. Ancak İşçiler bu ameliyatta İşverene kimin yardım ettiğini çok iyi görüyor ve değerlendiriyorlar. Sarı sendikacıların İşverenle İşortaklıkları Adel Kalem İşyerinde sınıf mücadelesinin doğru temeller üzerinde gelişmesini önleyemeyecek.

GREVCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ TİS PATRONLARIYLA ALAY EDİYOR: "BİR SÖZÜNÜZ VARSA SENDİKAYA GİDİN"

Geçtiğimiz günlerde "Tekstil İşverenleri Sendikası"ndan grevci tekstil işçilerine binlerce mektup postalandı

Mektuplar, işçi sınıfının birliğini, direncini kırmaya ve sendikalarına güven duygularını sarsmaya yönelik kaba ve bayağı birer belge niteliği taşıyor. İşçi sınıfına sadece kağıt üzerinde "değerli işçilerimiz" diyen patronlar, bir de şunları söylüyorlar:

"Üyesi bulunduğun DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası, senin ekonomik ve sosyal haklarını korumak için değil, Türkiye ekonomisini çökertmek ve kendi siyasal ve ideolojik amaçlarını gerçekleştirmek için sizleri greve itmiştir.

"Türkiye ekonomisini yıkmak için içine itildiğin ideolojik grevin daha uzun süre devam edeceğini ve grevde geçen sürelere ait ücretlerinizin de İşveren tarafından ödenmeyeceğini düşünerek, bu süre içinde geçiminizi sağlamakla yükümlü olan sendika idarecilerinden hakkınız olan geçim paranızı ısrarla isteyiniz."

Tekstil patronlarının bu yeni ideolojik-politik saldırısı üzerine YÜRÜYÜŞ grevci Teknik Boya İşçilerinin ve temsilcilerinin bu konudaki görüşlerini sordu

YÜRÜYÜŞ — Arkadaşlar, patronlar sendikanızla görüşmek dururken neden sizlerle mektuplaşmak istiyor dersiniz?

Kadir Sümer — Sendikamıza karşı güvensizlik uyandırmak ve bizim birliğimizi kırmak için tabii..

YÜRÜYÜŞ — Tekstil patronları sizlerin 28 bin TL. ücret aldığınızı bu mektupta da ileri sürüyorlar. Buna ne dersiniz?

Enver Koldaş — Biz bütün grev çadırlarını gezdik. 28 bin lira alan bir işçi bulsaydık heykelini dikecektik.

Mustafa Yılmaz — Evet, bir işçinin 28 bin TL. alma olanağı var. O da şöyle: İşçi her ay bir kez evlenecek, 2 ayda bir çocuğu olacak ve her ay karısı ölecek ki, sosyal yardımların da katılmasıyla 28 bin TL. alabilelim

YÜRÜYÜŞ — Sizin ve sendikanızın ideolojik-politik mücadele yaptığınızı ileri sürüyorlar. Buna ne cevap verirsiniz?

Kadir Sümer — Elbette ki ideolojik-politik mücadele iyi bir şeydir. Eğer kötü bir şey olsaydı patronlar bu işi yapmazdı. Zaten kendi düşüncelerini ve politikalarını bize dayatmak için, kendi çıkarları için yazdılar bu ideolojik-politik mektubu

YÜRÜYÜŞ — Besbelli ki işçiler patronlarla mektuplaşmayı sevmiyorlar. Bu mektupları gerisin geriye patronlara postaladıkları doğru mu?

İŞÇİLER — Elbette doğru. İşçiler sözlerini söylediler. Üretimi durdurarak, grev çadırlarında kışla nöbeti tutarak söylediler ve söylemeye kararlılar. Patronların bir sözü varsa doğru sendikaya!

POLİTİK BİRLİK... SENDİKAL BİRLİK... DİSK'E DÜŞEN GÖREVLER

25 Haziran'da başlayan DİSK 7. Genel Kurulu'na onur konuğu olarak çağrılan Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'ün açış konuşmasından sonra kürsüye davet edilmiş ve aşağıdaki konuşmayı yapmıştır:

Bugün Türkiye'nin içine düşmüş olduğu feci hali anlatmaya gerek yok. Bunu hepimiz biliyoruz, günlük yaşamımızda yaşayarak biliyoruz. Her gün elimize aldığımız gazetelerin sayfaları bu feci durumun çeşitli yönlerinin hikayeleriyle dolu

Ama feci durumun çeşitli yönleri arasında, asıl öne çıkarılması gerekeni hep arka planda, üstü örtülü tutuluyor. Sağ terör, sol terör, şu kadar sağ görüşlü, bu kadar sol görüşlü terörist yakalandı haberleri arasında faşizmin tırmandırılışı karambole getiriliyor, gözlerden saklanmaya çalışılıyor. Oysa bu tehlikeli gelişmeler arasında en tehlikelisidir faşizmin tırmandırılışı. Türkiye'ye politik cinayetler işlenmesinde dünyada rekor kırdıran terör, faşizmin tırmandırılışının hem bir parçasıdır, hem de sonucudur. Sürecin başka parçaları da var: devlet aygıtının ele geçirilmesi, faşistleştirilmesi gibi.

Halk kitlelerinin boğazını sıkan enflasyonun, hayat pahalılığının ve geçim sıkıntısının, gittikçe derinleşen ekonomik bunalımın da faşizmin tırmandırılışı ile bağlantısı var. Bu ekonomik, sosyal belalar kapitalizmin çelişkilerinin ve ekonomik anarşisinin şiddetlenmesinin, emperyalizmle işortaklığı içindeki tekellerin güçlenmesinin sonuçlarıdır. Duruma hakim olabilmek, kârlarının sürekli artışını garantiye alabilmek, bu amaçla da emekçi halk kitlelerini, demokrasi güçlerini tam baskı altına sokabilmek için faşist terör tırmandırılıyor, can güvenliği ortadan kaldırılıyor.

Demek ki, gerek can güvenliğimizi ortadan kaldıran terör açısından, gerekse yaşamı bize cehennem eden pahalılık, işsizlik açısından başta gelen belâ, faşizm ve faşizmin tırmandırılışıdır. Bu mutlaka ama mutlaka önlenmelidir. Faşizm sorunu yalnızca demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin politik bir sorun değildir. Faşizm bizi, gerek işçi, emekçi sınıflar olarak, gerekse bireyler olarak çok yakından ilgilendiren yaşamsal bir sorundur.

FAŞİZME, ONU DESTEKLEYEN EMPERYALİZME, FAŞİZMİN İKİZ KARDEŞİ ŞOVENİZME VE BUNLARIN EKONOMİK, SINIFSAL DAYANAĞI OLAN TEKELLERE VE TEKELCİ BÜYÜK SERMAYEYE KARŞI TÜM İŞÇİ–EMEKÇİ SINIF VE KATMANLARIN, TÜM DEMOKRAT, İLERİCİ DEVRİMCİ GÜÇLERİN BİRLEŞMESİ, ÖRGÜTLÜ, BİRLEŞİK BİR MÜCADELE VERMESİ GEREKİR...

Faşizm toplumsal bir afettir, kaynağı sınıfsaldır. Büyük tekelci sermayenin, kendi sömürü ve saltanatını sürdürebilmesinin kanlı başkı ve zulüm rejimidir. Bunu, faşizmi, önleyebilecek güçler de sınıfsaldır, büyük sermaye sınıfının karşısındaki işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdir; toplumun ilerici, demokratik güçleridir Faşizmle mücadele edecek, onu geriletecek ve yok edecek toplumsal güçlerin başını işçi sınıfımız çekmek durumundadır Çünkü sermaye sınıfının karşıtı işçi sınıfıdır; çünkü toplumun en dinamik, ilerici, devrimci gücü, toplumu kapitalizmden sosyalizme götürecek öncü güç işçi sınıfıdır.

İşçi sınıfının toplumda böylesine güçlü bir konumu ve işlevi vardır. Ama işçi sınıfı bu işlevi tek başına başaramaz; diğer emekçi sınıf ve katmanlarla, kol ve kafa emekçileriyle güçlerini birleştirerek başarır. Faşizme, onu destekleyen emperyalizme, faşizmin ikiz kardeşi şovenizme ve bunların ekonomik, sınıfsal dayanağı olan tekellere ve tekelci büyük sermayeye karşı tüm işçi-emekçi sınıf ve katmanların, tüm demokrat, ilerici, devrimci güçlerin birleşmesi, örgütlü, birleşik bir mücadele vermesi gerekir. Gerekir ama, üzülerek söyleyelim bugün Türkiye'de böyle bir mücadelenin gereken güçlülükte verildiği söylenemez.

Mücadeleyi gereken güçlülük düzeyine çıkarmak göreviyle, zorunluluğu ile karşı karşıyayız. Mücadelenin güçlülüğü ona katılan güçler yelpazesinin genişliğine ve sayıca üstünlüğüne, bilinçli, birleşik örgütlülüğüne ve mücadele yöntemlerinin doğru seçimine bağlıdır. Mücadele yöntemi konusunda birey selterörün çıkar yol olmadığı bellidir. Ve solun sağlıklı ve etkin bir bölümünde bu konuda bir mutabakat vardır. Solculuk, devrimcilik adına yürütülen bireysel terörizm, sübjektif açıdan değilse bile nesnel olarak faşizmi tırmandırma sürecinin bir unsuru konumundadır. Faşist terör bu karşıtı ile paslar vererek gelişiyor ve meşruiyet kazanmaya çalışıyor. Bireysel terörizme karşı ideolojik mücadele faşizme karşı mücadelenin bir yan koludur.

İŞÇİ SINIFIMIZIN TOPLUMUN GELİŞME VE İLERLEMESİNDE ÖNCÜ, TEMELGÜÇ OLMA İŞLEVİNİ BAŞARABİLMESİ İÇİN POLİTİK BİRLİĞE KAVUŞMASI ŞARTTIR. ÇABAMIZ BU SÜRECİ HIZLANDIRMAK; UMUDUMUZ BİR AN ÖNCE BU BİRLİK HEDEFİNE ULAŞMAKTIR. HIZLANDIRMAK VE BİR AN ÖNCE HEDEFE ULAŞMAK UĞRUNA İLKELERDEN, BİLİMSEL SOSYALİZMİN DOĞRULARINDAN ÖDÜN VERİLMEYECEKTİR ELBET! MENNUNLUK VEREN ODUR Kİ, İLKELİ, BİLİMSEL SOSYALİZMİN TEMELLERİNE DAYANAN POLİTİK BİR BİRLİK OLASILIĞI GÜNDEME GİRMİŞTİR.

Önümüzdeki asıl sorun faşizme karşı olan güçlerin birleşik bir örgütlenmeye sokulması, emperyalizme, faşizme, şovenizme ve bunların ekonomik dayanağı olan tekellere ve tekelci, büyük burjuvaziye karşı olabildiğince en geniş demokrasi cephesinin ilmek ilmek örülmesidir.

Demokrasi güçlerinin birleştirilmesi sorunu işçi sınıfının politik ve sendikal birliği sorununu öncelikle içerir. Sözünü ettiğim öncelik zaman açısından değil, yani, önce işçi sınıfının politik ve sendikal birliğini sağlamak, sonra geniş yelpazeli bir cephe örgütlenmesine gidilmesi anlamına değil. İkisinin de gerçekleştirilmesine, beklemeden, aynı zamanda çalışılmalıdır. İşçi sınıfının politik ve sendikal birliğinin önem açısından ancak bir önceliği vardır.

İşçi sınıfının bu çifte birliği konusunda da politik birlik önem açısından öncelik taşır. İşçi sınıfımızın politik birliği mutlaka gerçekleştirilmek zorundadır. İşçi sınıfımızın az önce sözünü ettiğim, toplumun gelişme ve ilerlemesinde öncü, temel güç olma işlevini başarabilmesi için politik birliğine kavuşması şarttır. Bu yönde olumlu gelişmeler vardır. Çabamız, bu süreci hızlandırmak; umudumuz, bir an önce bu birlik hedefine ulaşmaktır. Hızlandırmak ve bir an önce hedefe ulaşmak uğruna ilkelerden, bilimsel sosyalizmin doğrularından ödün verilmeyecektir elbet. Memnunluk veren odur ki, ilkeli, bilimsel sosyalizmin temellerine dayanan politik bir birlik olasılığı gündeme girmiştir.

İşçi sınıfının sendikal birliği hem işçilerin ekonomik hak ve çıkarları için verilen mücadeleyi güçlendirme ve etkinleştirme açısından hem de sınıfın politik hareketini güçlü biçimde destekleyebilme açısından önemlidir. Fiyatların durmadan yükseldiği, işsizliğin arttığı, sermaye sınıflarıyla politik iktidarın işçi ücretlerini dolaylı ve dolaysız yollardan dondurmaya kalktıkları günümüzde, bunlara karşı ve ekonomik çıkarları korumak için mücadelenin güçlendirilmesi doğrultusunda sendikal birliğin sağlanması her zamankinden de fazla önem kazanmaktadır. İki büyük konfederasyon, DİSK ve Türk-İş arasında bir diyaloğun kurulabilmesi ve sürdürülmesi yolları aranmalıdır Bu yolların aranması DİSK'e düşer. Böyle bir girişimin Türk-İş'ten gelmesi beklenemez. Diyalog kurma güçleri birleştirme girişimleri daima daha ilerici, daha bilinçli konumda olanlardan gelir DİSK'in geçmişte bu yönde adımlar attığını ve redle karşılaştığını biliyoruz. Türk-İş liderliği güçbirliğine yanaşmasa bile — ki yanaşmıyor — bu yolda girişimleri yineleme olanakları hep kollanmak ve Türk-İş içindeki, üst yönetimden daha ilerici konumdaki sendikalarla güç ve eylem birliği üzerinde durulmak gerekir. Türk-İş'in kitle tabanı ortak eylemlere kazanılmaya çalışılmalıdır.

Bugün için bundan daha da önemli olan ilerici sendikal hareketin kendi iç birliğinin sağlanmasıdır. DİSK de diğer sendikal kuruluşlar gibi, tüm kitle örgütleri gibi çeşitli politik görüşte insanları barındırır. DİSK ilerici bir kuruluş olduğundan bir bütün olarak politik bilinç düzeyi daha yüksektir ve politik görüş farklarına göre örgüt içi gruplaşmalar olmuştur. Böyle olması doğaldır. İki şey doğal değildir: Biri, DİSK'e bir politik parti işlevi yüklemeye kalkmaktır, DİSK'i bir politik parti gibi saymaktır ve öyle davranmaktır. İkincisi, bunun karşıtıdır. DİSK politik bir örgüt değildir diye DİSK içinde politik görüş farklılıklarına ve buna dayanan gruplaşmalara yer verilmemeslidir. Her iki tutum ve davranış da yanlıştır.

İşçi sınıfımızın ilerici sendikal hareketinin bugünü ve geleceği bakımından önünde duran ve mutlaka olumlu yönde çözülmesi gereken sorun, örgütsel birliğinin, korunması ve sağlam temeller üzerinde geliştirilmesidir. Bunun ilk koşulu çeşitli politik eğilimlerin, görüş farklılıklarının varlığını doğal bir durum olarak kabul etmek ve bunların etkinliklerini göstermelerine — tabii ki DİSK'in kendi örgütsel kanalları ve kuralları içinde göstermelerine — müsaade etmektir.

İLERİCİ SENDİKAL HAREKETİN UYUMLU, VERİMLİ, YENİ AŞAMALARA YÖNELEN BİÇİMDE GELİŞEBİLMESİ İÇİN DEMOKRATİK, İLERİCİ DOĞRULTUDAKİ EĞİLİMLERİN BİRLİKTE GÖREV YÜKLENMELERİ GEREKİR. FARKLI GÖRÜŞ VE EĞİLİMLERİN BİR POTADA KARŞILIKLI ETKİLEŞEREK ÇOK OLUMLU ORTAK ÜRÜNLER VERECEĞİNDEN HİÇ KUŞKU DUYULMAMALIDIR.

Örgütsel birliğin sağlam temeller üzerinde daha da geliştirilebilmesi ve pekleştirilebilmesi için belli başlı politik eğilimler DİSK içinde omuz omuza, birlikte çalışmalıdır. DİSK, politik bir parti değildir ama, işçi sınıfımızın ekonomik mücadelesinin ilerici sendikal örgütü olarak politikanın dışında, politikayla ilgisiz bir kuruluş da değildir. DİSK, işçi sınıfımızın ekonomik çıkarlarının ve bu uğurda verilen ekonomik mücadelenin politik mücadeleden bağımsız olmadığının, temel ekonomik sorunların çözümünün son tahlilde politik olduğunun kesin bilincindedir ve ilerici sendikal hareketi bu temel üzerinde yürütmektedir. Hareketin uyumlu, verimli, yeni aşamalara yönelen biçim de gelişebilmesi için demokratik, ilerici doğrultudaki eğilimlerin birlikte görev yüklenmeleri gerekir. Farklı görüş ve eğilimlerin bir potada karşılıklı etkileşerek çok olumlu ortak ürünler vereceğinden hiç kuşku duyulmamalıdır.

İşçi sınıfımızın gerek politik hareketinin, gerek ilerici sendikal hareketinin birliğinin yakın gelecekte gerçekleşeceği umut ve inancıyla hepinizi gönülden selamlarım.

ABD, NATO, Türkiye ve Tehlikeli Girişimler

■ hüseyin baş

25 Haziran 1980'de Ankara'da başlayan NATO Konseyi toplantısı ABD'nin bir süredir giriştiği antidetant politikada, salt bölge barışı açısından değil, dünya barışı açısından da son derecede tehlikeli bir aşama olarak görünmektedir.

NATO Konseyi'nin, 20 yıl aradan sonra toplantı yeri olarak yeniden Türkiye'yi seçmesi, kuşkusuz, basit bir raslantı değildir. Dışişleri Bakanlığı yetkililerinin "NATO Konseyinin bu defa Ankara da toplanması, Ortadoğu'daki komşu ve dost ülkeler açısından bir sakınca teşkil etmemektedir. Çünkü Türkiye, Ortadoğu bölgesindeki tek NATO üyesi olarak Ortadoğu ülkelerinin ve komşularının sorunlarına karşı NATO'nun anlayış göstermesi, bunların çözümü yönünde gelişmeler sağlaması için çalışnuştır ve bundan sonra da çalışacaktır. Türkiye nin dış politika ilkeleri bu amaca yöneliktir. Bu sebeple komşu islam ve Arap ülkelerde tedirginlik uyanması için hiçbir gerekçe yoktur." şeklindeki beyanı ise bu konudaki haklı kuşkuları gidermekte zerrece yeterli olmamakta, tam tersine duyulan kuşkuları daha da arttırmaktadır.

SALT II: ABD'nin zoraki imzası... Sovyetler Birliğinin çabaları....

NEDEN ANKARA?

Gerçekten de Dışişleri yetkililerinin gazetelerde yer alan bu beyanı, herşeyden önce NATO Konseyi toplantısının açıklanan gündemi ile çelişmektedir. Gündem, bu topluluğun Ortadoğu, İran, Basra Körfezi Afganistan ve Hint Okyanusu ile ilgili saldırgan niyetlerini en açık şekliyle dile getirmektedir. Toplantı yeri olarak bizzat Ankara'nın seçilmiş olması ise, yine açık bir biçimde Türkiye'nin saldırı hazırlanan ülkeler karşısındaki jeopolitik konumundan - hele Demirel azınlık iktidarının yedi aylık dönemi içinde ülkeyi yeniden ABD ve NATO'ya kayıtsız şartsız bağunlı kılan, onu Orta ve Yakındoğu'nun ABD hegemonyasına direnen halklarına karşı çok daha saldırgan işlevler yüklenmeye hazırlayan gerici dış politikasındankaynaklanmaktadır. Demirel azınlık iktidarının bu gerici dış politikasının ne zaman, nasıl oluştuğu ve bugün hangi tehlikeli evreye gelip dayandığı, en somut ve yadsınması güç kanıtlarıyla ortadadır. Geçen haftaki yazımızda da belirttiğimiz gibi Demirel azınlık iktidarı ve onun iç ve dış destekçileri, haklarına giderek artan ölçülerde sahip çıkmaya başlayan, bu amaçla da yeni bir düzene yönelen geniş halk kitlelerinin ileri hareketini, ancak ülkede yaşamın her alanında istikrarsızlık yaratarak, üstesinden gelinemeyen yapısal krizi körükleyerek, demokratik temel hakları rafa kaldırarak frenleyebileceği inancındadır. Bu bunalım ve kaos politikasının somut kanıtları, bile isteye yaratılan, körüklenen, çözümsüz olduğu kanısı uyandırılmaya çalışılan, bu yüzden de, doğal olarak kaynağına inilmemeye özen gösterilen terör yangınında ve kuşkusuz buna bağlı olarak ilk günlerden başlayarak benimsenen teslimiyetçi dış İlişkilerde en açık biçimiyle gözlenmektedir. Demirel azınlık iktidarı, yedi ay gibi nispeten kısa bir sürede bugüne kadar hiç bir güçlü iktidarın açıkça cesaret edemediği ölçüde ABD ve NATO'ya bağımlılık yönünde geri adımlar atmasını ABD yönetiminin bir süredir benimsediği saldırgan antidetant politikası çerçevesi içinde görmek gerekmektedir. ABD'nin, dünya ölçüsünde sömürü düzenini sürdürmesinin gün geçtikçe güçleşmesi, Carter yönetimini yeniden kaba kuvvete başvurma hevesine itmiştir. Bu çevrelere hakim olan düşünceye göre, sömürü olanaklarının sürekli ve karşı konulmaz bir biçimde kısıtlanmasının kaynağında detant bulunmaktadır. Bu yüzden Carter yönetimi Batı Avrupa, Orta ve Yakındoğu başta olmak üzere hemen tüm bölgelerde nükleer şantajdan, silahlı müdahaleye uzanan dört başı mamur bir antidetant politikası oluşturulmasının bazırlığı içindedir. İki karşıt sistem arasındaki kaçınılmaz savaşın askeri olmayan bir çerçeve içinde sürmesi şeklinde tanımlanan detant'ın, istenildiğinde, tek yanlı olarak bozulması ise, halihazır güçler dengesinde pek mümkün görünmemektedir. Çünkü detant'ın tek alternatifi savaştır. Nükleer bir savaşı başlatmak da yok-olma riskini göze almadan kimse için mümkün değildir Bu yüzden detant, yukarda da vurgulamaya çalıştığımız gibi, istenildiğinde tek yanlı olarak vazgeçilebilecek bir politika değil, güçler dengesinden kaynaklanan ve çağımız politikasını derinden etkileyen yaşamsal önemde bir olgudur. Ne var ki ABD yönetimi zaman zaman, dünya uluslarının sömürüye karşı doğal tepkileri karşısında paniğe kapılmakta, bu yüzden de, denenmiş, ama uluslararası yaşamı bozmaktan, savaş tehlikesini artırmaktan öte işe yaramadığı ortaya çıkmış bulunan soğuk savaş yöntemlerine başvurmaktadır.

Sosyalizmi ve insanlığı tehdit eden ABD ölüm füzeleri

DETANT MI? SOĞUK SAVAŞ MI?

Yakın tarihin acı deneyleri, soğuk savaşın ABD için çıkar yol olmadığını göstermiştir. Soğuk savaşın uluslararası ilişkilerde yarattığı yıkımı onarmak ise hiç de kolay olmamıştır. Ne var ki, tüm direnmelere karşın detant,sonunda kendisini kabul ettirmiştir. Nitekim, çok geçmeden barış içinde bir arada yaşamanın ilkeleri devletlerarası ilişkilerde gittikçe ağırlığını duyuran ilkeler olmuş, bu eğilim 1975'de Helsinki'de imzalanan Sonuç Belgesi ile daha da güçlenmiştir. Helsinki Konferansı, aynı zamanda politik detantın askeri detantla, giderek gerçek bir silahsızlanma ile tamamlanması gereğini dayatmış ve bu konudaki çabalar Sovyetler Birliği'nin belirleyici katkısıyla stratejik saldırı silahlarını sınırlayan SALT II anlaşmasının imzalanmasıyla sonuçlanmıştır. Ne var ki bu, aynı zamanda ABD'nin savaş çılgınlarının detant yönünde atılan olumlu adımları köstekleme girişimlerinin de başlangıcıdır. Güçlü asker-endüstri ortaklığının etkisindeki çevrelerin de baskısıyla Carter, SALT II anlaşmasının altındaki imzası bile kurumadan, yeni bir silahlanma hununasına yol açacak yönde kararlar alarak ilerde daha da yoğunlaşarak artacak olan antidetant kampanyaya ilk yeşil ışığı yakmıştır. Gerçekten de, SALT II'nin ABD Kongresi tarafından onaylanmasını önceleyen bu dönemde, asker-endüstri ortaklığı güdümündeki çevreler güçlü kitle iletişim araçlarının da katkısıyla ABD ve dünya kamuoyunda gerçek bir savaş psikozu yaratmayı başarmışlar, gerektiğinde yalana da başvurarak antidetant politikanın ABD yönetimine hakim olmasını sağlamışlardır. "Küba'da bir Sovyet muharip tugayı"nın varlığı konusunda ileri sürülen iddialar, bu beyin yıkama dönemini çok geçmeden bütünüyle düzmece olduğu anlaşılan büyük yalanları arasındadır.

Silahlanma yarışından milyarlarca dolar vuran güçlü asker-endüstri ortaklığının, barış ve detant yönündeki somut kazanımlarla tehlikeye düşen silahlanma yarışım yeniden başlatmayı amaçlayan soğuk savaş girişimleri, çok geçmeden Carter yönetiminin resmi politikası haline gelmiş ve bu politika bizzat Carter yönetimi tarafından Batı Avrupalı müttefiklerine de dayatılarak evrensel boyutlara ulaştırılmıştır. NATO Konseyinin 12 Aralık 1979'da Brüksel'de düzenlenen toplantısında alınan, modernizasyon kisvesi altında Batı Avrupa'ya, bölgedeki nükleer dengeyi bozarak yeni silahlanına yarışları kışkırtan üstün nitelikli nükleer silahlar yerleştirilmesi kararı, Afganistan olayının da alabildiğine istismarıyla daha da yoğunlaştırılan soğuk savaş politikasının önemli ögelerinden biridir. Sovyet tehdidi umacısının temellendirildiği Sovyet askeri gücü ise, ABD için, amaca göre değerlendirilen bir olgudur. Örneğin ABD, müttefiklerini yüreklendirmek için bu gücü, kimi zaman azımsamakta, kimi zaman da, özellikle silahlanma yarışı tehlikeye düştüğünde, aşırı ölçülerde abartmaktadır. Oysa silah üstünlüğü arayan, toplumların tarihsel gelişmesini silah zoruyla önlemeye çalışan, silah ticaretinden milyarlar vuran Sovyetler Birliği değil, bizzat ABD'dir. Savunma Bakanı Brown, bunu açıkça söylemekte sakınca görnemektedir. ABD Savunma Bakanı ülkesinin amacının "NATO'nun 1980 ortalarına kadar Varşova paktına karşı üstünlük sağlaması" olduğunu açıklamıştır. "Belli ve uygun koşullarda Sovyetler Birliği topraklarındaki askeri hedeflere stratejik silahlar aracılığıyla darbe indirmek" ABD'de yakın zamanlara kadar ciddi ciddi tartışılan bir konu olmuştur. Sovyetleri ellerinin armut devşirdiği varsayımı üzerine temellenen bu görüşün, hiç bir sağlıklı çözümlemeye dayanamayacağı, kuşkusuz, açıktır. Ne var ki, bu ABD çevrelerinin insanlığı bir anda yok-edebilecek nitelikte olan nükleer bir savaşı, böylesine hafife almaları, söz konusu çevrelerin sorumsuzluğunu göstermesi bakımından ibret vericidir. Bu arada, ikide bir yanlış alarm vererek dünyayı nükleer bir savaşın eşiğine getirip getirip götüren USA yapımı bilgisayarların varlığını da, dehşetle anımsamamak ola-

Uçaklar... Bombalar... Ölüm...
Askar-endüstri ortaklığının gayrimeşru çocukları!

naksız. Sömürü olanaklarının gittikçe kısıtlanması bu ülkede, salt insanlarda değil, bilgisayarlarda da öfke ve şaşkınlık yaratmaktadır.

CARTER'IN SOĞUK SAVAŞ DAYATMALARI

ABD yöneticilerinin sağlıklı bir silahsızlanmanın gerçekleştirilmesi için gerekli olan halihazır güç dengesini kendi lehlerine bozma çabalarına NATO'yu da araç olarak kullanma planları ise, detanta karşı girişilen komplonun son derecede tehlikeli ögelerinden birini oluşturmaktadır. ABD yönetimi, Washington'un çıkarlarını NATO ülkelerinin çıkarlarıyla karıştırma alışkanlığı ile "şimdi tüm dünya NATO'nun çıkar alanı içindedir" demekte ve bu saldırgan stratejiyi NATO üyelerine her türlü baskıya başvurarak kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu, adım adım gerçekleştirilmek istenmektedir. Washington, NATO üyelerine savunma bütçelerini artırmalarını, topraklarına yeni nükleer silahların yerleştirilmesini dayatmıştır. Bu konuda tereddüte düşen üyeleri ise tehdit ve şantaj yoluyla hizaya getirmiştir. Son olarak Federal Almanya Şansölyesi Schmidt'in, Sovyetler Birliği'nin NATO'nun Avrupalı üyelerine orta menzilli füzelerle ilgili olarak yaptığı görüşme çağrısı doğrultusundaki girişimi ABD'nin sert tepkisiyle karşılaşmış ve Carter barış girişimine kalkışan Şansölye'ye, Venedik zirvesinde haddini bildirmiştir. Başkan D'Estaing'in son derecede olumlu karşılamasına rağmen Sovyetlerin iyi niyet kanıtı olarak Afganistan'dan önemli sayıda asker çekmeleri de, yine Washington tarafından, kuşkusuz "barış kışkırtıcılığı" sayılarak reddedilmiştir. Ne var ki, Washington'un tüm baskılarına karşın, Batı Avrupa'nın kimi gerçekçi yöneticisinin antidetant kampanyaya dirençleri bütünüyle kırılmış değildir. Batı Avrupa kamuoyunda Avrupa topraklarına yerleştirilecek yeni ABD füzelerine karşı direnç giderek güçlenmektedir. Ancak, bununla ABD'nin antidetant politikadan kolay kolay vazgeçeceği de sanılmamalıdır. Nitekim Washington 13-14 Mayıs'da Brüksel'de Dışişleri ve Savunma Bakanlarının katılmalarıyla düzenlenen NATO Konseyi toplantısında üye ülkelerin direncini kırarak, onları Orta ve Yakındoğu'yu hedef alan macera politikasına bulaştırına yönünde yoğun çaba harcamıştır. Toplantıdan sonra yayınlanan bildirinin 24 paragrafından 7'si "Güney Batı Asya'daki yeni stratejik duruma" hasredilmiştir. Oysa aynı bildiri "bu bölgenin NATO'nun çıkar alanı dışında bulunduğundan" söz etmektedir. Durumu kurtarmak için sonunda ilginç bir formül bulunmuştur. Böylece de hem NATO'nun yasal çerçevesi içinde kalınmış hem de bu alanın dışındaki sorunlara da sahip çıkılmıştır. Bu ilginç formülün sergilendiği paragraf aynen şöyledir: "Diğer ülkelerin bakanları ABD'nin Güneybatı Asya'daki sorumluluklarından doğan ek yükleri sırtlamak için her şeyi yapmayı kabul etmişlerdir. "NATO bu yolla, çıkar alanı dışında kalan İran, İran Körfezi, Afganistan, Hint Okyanusu ve Orta Doğu bölgelerinde ABD'nin izlediği ve sürdürme kararında olduğu macera politikasında açık bir biçimde taraf olmaktadır. ABD'nin NATO üyelerinden Hint Okyanusuna deniz gücü göndermelerini istemesi, yukardaki kaygıların gerçekliği konusunda kuşkuya yer bırakmamaktadır.

NATO, ORTADOĞU VE TÜRKİYE...

Ankara toplantısı, ABD'nin bu bölgelerdeki macera politikasına NATO'nun da sürüklenmesi planlarının gerçekleştirilmesinde önemli bir evre olarak görünmektedir. İran'ın kaybından sonra ABD ve NATO'nun "Güney kanadının en önemli ülkesi" sayılan Türkiye'nin, toplantı yeri seçilmiş olması, bu bağlam içinde, daha da anlam kazanmaktadır.

Sovyet yazarı Vladien Kuznetsov, ABD'nin antidetant kompleksiyle ilgili olarak Temps Nouveaux'un son sayılarından birine yazdığı bir yazıda ilginç bir noktaya değiniyor. Yazara göre Başkan Carter, "Birliğin Durumu" ile ilgili mesajında "Dünya'yı olduğu gibi kabul etmek zorundayız" demektedir. Oysa bugün, Beyaz Saray dünya'yı sadece "Pax americana'nın optiğinden görmektedir. Ne zaman bir ülke emperyalizmin boyundurduğundan kurtulup bağımsızlığına kavuşsa ya da emperyalizmin etki alanından çıkmayı başarsa ABD'nin yönetici çevreleri sanki "eyaletlerinden" birini kaybetmişçesine dövünmekte, öfkelenmektedirler." Çin Hindindeki üç ülkenin kaybını, bu yüzden hâlâ içlerine sindirememişlerdir. Angola, Etyopya ve Nikaragua için de aynı şeyi söylemek mümkündür. Gerçekten de yine yazarın belirttiği gibi Amerikan başkentinde "bana ait olanla", "başkasına ait olan" birbirinden pek ayırdedilmemektedir. ABD'nin yönetici çevreleri dünyanın çeşitli bölgelerinde, halkların devrimci kurtuluş savaşlarının nesnel gelişme süreci karşısında paniğe kapılmaktan kendilerini kurtaramamaktadırlar. Bu yüzden de detantı, çoğunlukla, halihazır statüko nun, yani evrensel sömürü düzeninin devamı olarak görmektedirler. Bugün yeniden kışkırtılmaya çalışılan soğuk savaşın kaynağında Washington'un bu sağlıksız, giderek hastalıklı tepkisi bulunmaktadır. ABD Savunma Bakanı Harold Brown'un "İran körfezinde söz konusu olan, ABD ve müttefiklerinin ekonomik ve politik refahıdır" şeklindeki sözleri, Washington'un bu hastalıklı zihniyetini kanıtlayan ilginç örneklerden sadece biridir. Bugün söz konusu tepkinin adım adım gerçekleştiği görülmektedir. İran körfezi denizden abluka altına alınmış, bununla da yetinilmeyerek bu ülkeye silahlı müdahalede bulunulmuştur. İsrail ve Mısır aşırı ölçüde silahlandırılmış, bölgede emperyalizmin yeni ileri karakolları durumuna getirilmiştir. Pakistan ise Afganistan'a karşı girişilen saldırıların saçrama tahtası yapılmıştır. Washington şimdi Ankara toplantısıyla NATO ülkelerini de bölgedeki macera politikasına getirmenin hesabındadır.

BARIŞ GÜÇLERİ DETANTI KORUYACAKTIR!

Türkiye'nin böylesine ciddi gelişmeler sırasında Demirel azınlık iktidarının yönetiminde bulunması büyük bir talihsizlik olarak ortaya çıkmaktadır. Demirel azınlık iktidarı ülkemizi barıştan koparıp ABD'nin ardında, hatta onun da önünde maceraya atmak için coşkulu çaba içindedir. Demirel azınlık iktidarının bu konuda aldığı yol çoklarının sandığından fazladır. IMF'ye kayıtsız şartsız bağlılığın yanısıra SİA anlaşmasıyla ABD'ye ülkemizi-haberi bile olmaksızın- nükleer savaşa sokabilecek ölçüde ödünler verilmiştir. ABD Dışişleri Bakanlığının eski üst yöneticilerinden Richard J. Barnet'in The New York Times Magazine'de yayınlanan yazısında, ABD'ye kayıtsız şartsız bağlanmanın ne anlama geldiğini en açık seçik biçimlyle vurgulaması son derecede ilginç görünmektedir. Barnet, "Rusya ve Amerika: İki Dev" başlığı altında yayınlanan incelemesindeABD'nin ulusal güvenliği ile ilgili hakim düşüncenin 40'lı, 50'li yılların soğuk savaş stratejilerinin düşüncelerinin bir devamı olduğu görüşünü ileri sürmekte ve bunları üç önemli temele oturtmaktadır.

1. Askeri dengenin kollanması. Yani Sovyetler Birliği ya da başka her ülke karşısında daha fazla nükleer başlığa ve daha gelişmiş teknolojiye sahip olmak.

2. Tüm dünyada halihazır statüko'daki herhangi bir değişikliğe silah zoruyla karşı koymak için yardımcı anlaşmaları ayakta tutmak.

3. Askeri üsler, silah yardımı, özel sektör yatırımları, gizli operasyonlar, uluslararası para fonu gibi kuruluş ve özel bankalar aracılığıyla tüm dünyada varlıklarını sürdürmek."

Barnet'in ileri sürdüğü düşüncelerin şaşmaz kanıtlarını ise İran'ın Washington'un İran'da sürdürdüğü marifetlerini belgeleriyle açıklamasında bulmak mümkündür. Mümtaz Soysal'ın 6 Haziran 1980 tarihli Milliyet gazetesinde yayınlanan yazısından alınan şu bölüm, bu konuda, anlayan için çok şey ifade etmektedir: "Elçilikten Washington'a yollanan bir rapor şöyle

HAROLD BROWN:
"Belli ve uygun koşullarda Sovyet toprağındaki hedeflere stratejik silahlarla darbe indirme" amacını açıklayan ABD Savunma Bakanı...

diyor:

ABD, yedek parça yollamayı reddederek İran'ın bütün hava operasyonlarını durdurabilir. İran'ın F 14, F 15 ya da Phoenix füzesi gibi karmaşık silah sistemlerine bağlanması o ölçüye varmıştır ki, bundan sonra başka bir satıcıya yönelmesi imkansızdır."

Demirel azınlık iktidarı ABD ile SİA anlaşmasını imzalamakla bu tehlikelere bütünüyle sırt çevirmiştir. Yakın geçmişte ABD tarafından uygulanan ambargoyu tümüyle unutarak, ülkenin boynunu yeniden, hem de misli görülmemiş ölçüde, ABD ve NATO'ya uzatmıştır. Ama bütün bunlara rağmen yine de ABD ve NATO'ya yaranmak mümkün olmanuştır. Mebmet Ali Birand'ın Milliyet gazetesinde yer alan izlenimlerinde Savunma Bakanı Birincioğlu'nun çaresizlik içindeki şu sözleri ibret verici dir: "NATO ülkeleri böylesine önem verdikleri Türkiye'nin savunma araçları konusundaki kritik durumuna, tüm uyarılara rağmen seyirci kalmakta devam etmektedirler." Birincioğlu özellikle bu noktayı vurgulayarak "Arkadaşlarıma ivedi kelimesinin Türkçedeki anlamıyla sizin dilinizdeki anlamı arasında bir fark olup olmadığını sordum. Aynı olduğu yanıtını adım." diyor.

ABD etki alanı içinde yer alan ülkelere çeşitli biçimlerde baskı yapmaktadır. Bazan silah vererek, bazan silah yardımını keserek, bazan da silah ve yedek parça sağlamayı sürüncemede bırakarak.

NATO Konseyinin 25 Haziran 1980'de Ankara'da başlayan toplantısı yukarda aktarmaya çalıştığımız bağlam ve düşüncelerin ışığında yorumlanmalı. Özellikle büyük dikkatle izlenmelidir. Sözkonusu olan ülkemizin, bölgemizin, giderek tüm dünyanın barış ve güvenliğidir. Ne var ki, tüm olumsuz gelişmelere karşın barış ve detant konusunda umutsuzluğa düşmemek de lazımdır. Çünkü dünya barış güçleri, bugün, düne oranla detantı daha da etkin biçimde koruyacak güçtedir. Sovyet lideri Leonid Brejnev'in dediği gibi "emperyalizmin bu saldırganlığını, dünya egemenliğini amaçlayan macera politikasını, sadece barışa bağlı devletlerin gerçekçi politikası ve halkların kararlılığı engelleyecektir."

Asian avcı Lunst

5 kıtadan haberler

ANTİFAŞİSTLER BİRLİK İÇİNDEYDİ NAZİLER KAÇACAK DELİK ARADI

ALMANYA- Alman Sendikalar Konfederasyonu tarafından çeşitli illerde düzenlenen antifaşist gösteriler Doğu Almanya sınırında provokasyon girişiminde bulunan neonazilere ve yumuşamaya düşman kişilere bir şamar oldu. Frankfurt'ta düzenlenen mitinge 20 binin üzerinde demokrat, antifaşist katıldı. Sendikalar Konfederasyonu, Protestan ve Katolik kiliseleriyle birlikte Hristiyan topluluklarına, Alman Komünist Partisi ve Antifaşistler Birliği tarafından kontrol edilen bir çok demokratik örgüte çağrı yapıldı. "Sağa karşı duvar" diye adlandırılan eylembirliği tarafından atılan sloganlar, "Yumuşama politikası-Naziler için zehir", "Naziler şehrimizden defolun - savaş çığırtkanlığına karnımız tok", "Ne faşizm ne savaş" idi.

Alman Sendikalar Konfederasyonu adına konuşan W. Hesselbach artan faşist saldırılara dikkati çekti. "Almanya'daki faşistlerle ortak hareket eden yabancı faşistler de var" diyen Konfederasyon sözcüsü, Türkiyeli faşistlerin eylemlerine değinerek "Bozkurtların tehdit mektupları bir çok sendikacının kapısının altına atılıyor" dedi. Konuşmacı sözlerini "Hiç kimse ülkemize yeniden terörü getirmeme konusundaki kararlılığımızdan şüphe duymasın" diyebitirdi.

SOWETO : MÜCADELENİN SEMBOLÜ

ALMANYA- Düsseldorf'ta Güney Afrika halkıyla dayanışma haftası düzenlendi. Irkçı rejimin Soweto'da tezgahladığı katliamın dördüncü yılına rastlayan bu haftanın açılış gecesinde Soweto'da öğrencilerin yaptığı gösteri, ırkçı grupların cinayetleri, 300 ölü çocuk, gözü yaşlı anneler, büyük dialarla gözler önüne serildi. Antiemperyalist dayanışma komitesinin yürüttüğü kampanyanın konuğu olarak Almanya'da bulunan Afrika Ulusal Kongresi (ANC) Genel Sekreteri Alfred Nzo da gecede bir konuşma yaptı. Soweto olaylarından bu yana yürütülen mücadelenin hız kazandığından bahsetti. Federal Almanya ile ırkçı Güney Afrika arasındaki ekonomik yardımlaşmayı ağır bir dille eleştirdi.

Alfred Nzo kendisiyle yapılan röportajda Soweto olaylarının yıldönümünde bir çok okulda boykotların yapıldığını, bunların bir kısmının beyaz öğrenciler tarafından desteklendiğini ve öğrenci hareketlerinin işçi sınıfı mücadelesiyle paralel yürütüldüğünü söyledi. Mezbaha işçilerinin grevinin halk tarafından et boykotuyla desteklendiğini, maden işçilerinin grevinin ancak zor kullanarak bastırılabildiğini anlattı. İşçi sınıfıyla öğrencilerin ve diğer ezilen halk tabakalarının yürüttükleri ortak mücadelede "Halkın Kılıcı" diye anılan ANC'nin askeri kanadının önemine dikkat çekti.

Gelişen mücadeleye karşı ırkçı rejim ne gibi tedbirler alıyor şeklindeki soruya, Nzo şu cevabı verdi:

"Karşı saldırıları iki yönlü. Birincisi baskıyı arturarak devrimci muhalefeti sindirmeye çalışmak. İkincisi ise değişik katmanlardan olanları karşı karşıya getirmeyi hedefleyen reform programı. Beyazlar, melezler, hintliler zencilere karşı kışkırtılıyor. Bu program aynı zamanda halk tabakaları arasındaki dayanışmayı da kırmayı amaçlıyor. Dış politikada Güney Afrika rejimi, komşu ülkelere, örneğin bağımsızlık hareketini destekleyen Angola'ya karşı saldırgan bir tutum izliyor. Özet olarak, içerde artan baskı, dışarda artan saldırganlık".

SOSYAL GÜVENLİK İÇİN 117 MİLYAR RUBLE

SSCB geçtiğimiz yıl halkın sosyal güvenliği, sağlık hizmetleri, eğitim ve kültür için 117.7 milyar ruble harcadı. Bu 1978 yılından % 5 daha fazla bir rakam. 1979 yılı zor ekonomik koşullarla geçmesine rağmen halkın yaşam düzeyi saptanan boyutlara ulaştı, hatta bazı yönleriyle daha da fazla geliştirildi. 122 bin 700 konut, 26 bin yuva ve kreş yapıldı. Maliye Bakanı bu gelişmeyi 6 yıllık kalkınma planının son 4 yılında ekonomik alandaki gelişmelere ve sanayi üretimindeki % 21'lik artışa bağlıyor. 1979 yılında ulusal gelir 1975 yılına göre % 17 daha fazla oldu.

afganistan:

YALANLARIN İFLASI

Emperyalist çevrelerin Afganistan devrimine karşı yalan kampanyaları bir kaç ay önceki hızını yitirdi. Batılı ajanslar, radyolar ve gazeteler artık Afganistan üzerine 'çarpıcı' haberler veremiyorlar. Arada bir kendilerinin bile inanmadığı bazı haberleri yayıyorlar, ama artık bunların hiçbir etkisinin olamadığının da farkındalar.

Türkiye'de ise, özellikle devlet kurumu olan TRT ve gerici basın, Afganistan konusunda, eskisi kadar yoğun olmamakla birlikte uydurma haberlerini sürdürüyor. TRT haber merkezinin, başta Yugoslavya ile hiçbir sınırı olmayan Sovyetler'in 'Yugoslavya sınırına asker yığdığı"nı yayınlatan "bilgili" başkanı Muammer Yaşar Bostancı ile "Türkiye'deki terörün kaynaklarının MHP'vari teşhis edicisi' müdürü Mehmet Bican olmak üzere, bazı işgüzar mensupları Afganistan'ın 'kurtulmak üzere olduğu' imajını kamuoyuna yerleştirmeye çalışıyorlar. TRT ve gerici basın Afganistan'da 'sekiz yaşındaki çocukların yönetim tarafından tutuklandığı' gibi kargaların bile güleceği haberleri kamuoyuna aktarmaya devam ediyor. Pakistan'da üç-beş kuruş karşılığında batılı gazetecilere ellerinde silah la resim çektiren çapulcular hâla "Afganistan direniş güçleri" olarak tanıtılıyor. Arada bir Babrak Karmal'ın intihara teşebbüs ettiği' gibi dehşetengiz haberler de ne idüğü belirsiz diplomatik kaynaklara dayanılarak veriliyor.

Afganistan olayı bahane edilerek ülkemizde yayılmak istenen bu antikomünist antisovyet kampanya Türkiye'de faşizmi doruk noktasına tırmandırma çabalarından kuşkusuz bağımsız değil. "Haber venme sistemleri' bir bütün olarak ele alındığında, TRT ile gerici basın'ın ülkemizde faşizmi yerleştirme çabalarındaki işlevlerini tüm açıklığıyla gözler önüne seriyor. Nasıl faşizme karşı çıkmak, faşizmi engellemek ülkenin tüm sosyalist, ilerici ve demokrat güçleri için vazgeçilemez güncel bir görevse, uluslararası alanda sosyalist ülkelerin, ulusal kurtuluş güçlerinin, genç devrimlerin aleyhine işleyen propaganda çarkını kırmak da bundan ayrılmaz bir görevdir. Afganistan konusunda bir sosyalist ülkenin parti organında çıkan bir yazının özetini sunuyoruz

Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde yayınlanan Neues Deutschland da yayınlanan *"Kendi Pis Kokusunda Boğulma'* başlıklı yazı şöyle:

' Devrimci Afganistan'a karşı girişilen son emperyalist yalan kampanyası hızlı ve iğrenç biçimde kayboldu gitti. "Kabil'deki çatışmalar"dan 'büyük saldırı"lardan ve "direnişçilerin katledilmesi" palavralarından geriye hiçbir şey kalmadı.

Bizler bu zehir saçan propagandaları iyi biliriz. Bunlar, batılı yalan fabrikalarında üretilir ve sosyalizmin üzerine salınır. Ancak bu kez dikkat çekici olan, bu dalaverelerin mucitleri bu yalanları sadece kendilerine karşı tekzip etmediler. Batılı yalan makineleri, Afganistan'da hiçbir şey olmadığını artık oradaki muhabirlerine dayanarak bildirmek zorunda kalıyorlar. Aynı zamanda, kendi imal ettikleri Antiafgan yalanları da ortaya çıkarıyorlar.

"Çelişki, gerçeklerin zorlamasındanileri geliyor. En büyük yalanlar bile bir ölçüde de olsa gerçekten güç almak zorundadır. Bu nedenle zaman zaman gerçekleri duyurmak zorunda kalıyorlar.

"Şu gerçeklere dikkat etmek zorundayız:

1- Kabil'de yeteri kadar batılı ajans ve muhabir bulunmaktadır. Gerçeği öğrenmek isteyenlerin, başka ülkelerden bunu öğrenmeleri gereksizdir. Şimdi, Kabil'deki muhabirlerin şaşkınlıkla geçtikleri haberler ise, batılı ajansların icat haberlerini yüzlerine vurmaktadır.

2- Öyleyse bütün bunlar niçindir? Çünkü yalanlara ihtiyaçları vardır. En gerici emperyalist çevrelerin cepheleşme yolu buradan geçmektedir. Bu yalanları ortaya atanlar, bunlara ihtiyacı olanlardır.

3- Bugünün dünyasında emperyalizm nerede halkların özgürlüğüne, barışa ve yumuşamaya karşı pis oyunlarını sahneye koymuşsa, mikrofon ve kameraların ardındaki yalan imalatı hep orada olmuştur. Bunlar da uçak gemileri ya da CIA komploları gibi aynı ağın içindedirler. Görevleri, gerçekleri çarpıtmak ve saptırmaktır. Amaç ise saldırılar için gerekli havayı yaratmak, "sessiz çoğunluğu" antikomünist kamuoyuna dönüştürmektir."

SON GELİŞMELER

Geçtiğimiz hafta içinde Afganistan'da meydana gelen son gelişmeler, yukarıda sözü edilen yalan kampanyasını bir kez daha emperyalist "mikrofon ve kameraların" suratına çarpar niteliktedir.

Sovyetler Birliği, Afganistan'da durumun normalleşmesi üzerine Afgan hükümetinin ve halkının isteği ile bu ülkede bulunan askeri birliklerinden bir kısmını ve bazı tankları geri çekmeyi kararlaştırdı. Buna göre, 10 bin asker ve 108 tank Afganistan'dan geri çekilmeye başladı.

SBKP MK Genel Sekreteri Leonid Brejnev, bir MK toplantısında yaptığı konuşmada bu geri çekmenin gerekçesini şöyle açıkladı:

"Kabil'de durumun normalleşmesi üzerine Karmal hükümeti ile yaptığımız bir anlaşma uyarınca bir kısım birliklerimizi Afganistan'dan geri çekiyoruz."

Sovyetler Birliği'nin Afganistan'dan asker çekmesi batılı çevreleri hoşnut etmek için yapılan bir jest değil, bu birliklerin görevlerini başarıyla tamamlamalarının bir sonucuydu. Ancak Batılı emperyalist çevreler ve gerici Çin yönetimi, Sovyetler'in asker çekmesini bir manevra olarak nitelediler.

Ancak, dikkat çekici olan artık "direniş güçlerinden" hiç söz edilmemesi. Pakistan dağlarında ellerinde tüfekle para karşılığı resim çektiren çapulculardan emperyalizm umudunu kesmiş görünüyor. Afganistan üzerinde oynanmak istenen oyun, sosyalizm tarafından bir kez daha bozuldu ve Afgan devrimi kendi yolunda geleceğe güven içinde ilerliyor.

Emperyalizm, yalanlarının pis kokusunda boğulurken Afgan devrimi olgunlaşıyor.

EMPERYALİZMİN OLİMPİYAT «OYUNLARI»

■ coşkun kar

HEPSİNİN BİRLEŞTİĞİ NOKTA:

ANTİ KOMÜNİZM

1978 OCAĞI...

1978 Ocağında ise CDU Senatörü Hans-Joachim Jentsch, yepyeni bir "boykot taktiği" geliştirdi. Bu tarihte Wiesbaden'de partisinin bir spor toplantısında konuşan Jentsch şöyle diyordu:

"Batılı ülkeler, birdoğu blokuüçüncü dünya birleşik cephesinin karşısında, olimpiyat oyunlarının bu şekilde biçimlenmesine karşı, sadece bir Avrupa - Kuzey Amerika karşı-olimpiyatları seçeneğinin kalması tehlikesini gözden uzak tutmamalıdırlar."

Bu sözler "Die Welt" gazetesinin 25 Ocak 1978 tarihli sayısında yer aldı. Şimdi biraz günümüze gelelim. Bugün, ABD ve "olimpiyatları boykot edecek diğer ülkelerin" katılacağı bir karşı-olimpiyat"ın gerekçesi nedir? Afganistan olayları... Oysa ki, bu görüş, Batı Alman nazi kalıntıları tarafından Afganistan devriminden önce de ortaya atılmıştı. Bugün bu gerekçeye sarılıyorlar. Bu gerekçe olmasaydı, yukarıda örneğini verdiğimiz "radyo istasyonları"na benzer başka gerekçeler yaratacakları kuşkusuzdur. Şimdi gelelim "soğuk savaş cadısı"nın ülkesine:

21 MAYIS 1978 "SUNDAY TIMES" ATEŞ AÇIYOR

İngiltere'nin "Soğuk Savaş cadısı" olarak tanınan başbakanı Margret Thatcher, Moskova Olimpiyatlarının boykot edilmesinden yana olduğunu ilk açıklayanlardandı. Ancak boykot kampanyası, Thatcher'in iktidara gelişinden çok önce başlamıştı. Londra "Sunday Times" gazetesi, bu konuda ilk ateşini 21 Mayıs 1978 tarihli sayısında açtı. Gazete, yayınladığı bir makalede "Moskova'daki yargılamalara karşı" hükümetten şu istemde bulunuyordu:

"Callaghan ve Dr. Owen unutmamalıdır... Başka hükümetlerle, 1980 olimpiyat oyunlarının en geniş biçimde boykot edilmesini mümkün kılacak görüşmeler yapılmalıdır..."

Hedef yine aynıydı: "Olimpiyatların boykotu"... Ve gerekçe yine değişikti. İngiliz sermayesinin sesi olan "Sunday Times" gazetesi, ne Şili'li cellatların öne sürdüğü gibi, "Sovyetlerde spor da yeterli garanti olmadığı" gerekçesiyle "boykot" öneriyordu, ne de Alman nazi kalıntıları gibi "iki radyonun Moskova'dan haber geçmesine izin verilmemesi" gerekçeslyle. Bu kez de karşımıza "Moskova'daki yargılamalar" çıkmıştı.

Söz gerekçeden açılmışken, burada biraz İngiltere dışına çıkalım. 1978 yılının 29 Temmuz'unda Colorado Springs'te "CBD Ulusal Spor festivali"nin açılışında, yeni bir "boykot gerekçesi" daha görüyoruz. Bu sefer gerekçeyi öne süren bir politikacı değil, ABD Ulusal Komitesi Başkanı Robert Kane. Fransız Basın Ajansı AFP, Kane'nin sözlerinden şu alıntıyı bütün dünyaya geçti:

"Birleşik Devletler, İsrail oyunlara kabul edilmezse 1980 Moskova Olimpiyatlarını boykot edeceklerdir." Yine İngiltere'ye dönelim.

İngiltere'de bir gazetenin başlattığı kampanya, nihayet 2 Ağustos 1978 günü bir siyasal partinin resmi politikası haline geliyordu. Amerikan AP Ajansı bu tarihte şu haberi geçti:

"Büyük Britanya Liberal Partisi 1980 Olimpiyatlarının Moskova'dan başka yere taşınması için bir kampanya başlattı..."

Şimdi ortada artık yeni bir öneri vardı. "Olimpiyatların başka yerde yapılması" önerisi. Bu öneri emperyalizmin ağababası ABD'de yankı bulmakta gecikmedi...

Amerikan AP ajansının yukarıda bir cümlesini aldığımız haberini okumaya devam ediyoruz:

"Washington'da Temsilciler Meclisi'nin birçok üyesi ABD Ulusal Olimpiyat Komitesi ile Uluslararası Olimpiyat Komitesine gönderdikleri mektuplarda 'rejim muhaliflerine baskı yapılmasına misilleme olarak' Moskova 1980 Olimpiyatlarının başka yere alınmasını istediler."

İşin boyutları yavaş yavaş büyütülüyordu. Temsilciler Meclisinin bazı üyelerinin ardından, bu kez de ABD'nin sarı sendikacıları karşımıza çıkıyor. DPA ve UPI ajanslarının 8 Ağustos 1978 tarihli haberini okuyalım:

"ABD Sendikaları Tavan Örgütü, Amerikan Olimpiyat Komitesinin 1980 Moskova Olimpiyatlarının başka yerde yapılmasından yana tavır almasını istedi..."

Sarı sendikacıların da elbette öne sürecek bir gerekçeleri vardı. Haberi okumaya devam edelim:

"Kremlin'in rejim aleyhtarlarına karşı tutumu, 1980 Olimpiyatları sırasında özgürce görüş belirtilemeyeceğinin bir kanıtıdır..."

Batılı tekelci basın organlarından bazıları ise, Olimpiyatların Moskova'da yapılmasına rıza gösteriyorlardı. Gösteriyorlardı ama bazı koşullar da öne sürüyorlardı! Örneğin, "Daily Telegraph" gazetesi Londra'da 9 Ağustos 1978 günü şunları yazıyordu:

"Ne yapmak gerekiyor bu durumda? 31 Aralık 1978 tarihine kadar tüm rejim muhaliflerinin serbest bırakılması için bir süre tanınmalıdır... Yoksa Moskova'nın Olimpiyat oyunlarını kaybedeceği bildirilmelidir... Eğer böyle bir eşgüdümlü uluslararası tavır mümkün olmazsa, Büyük Britanya Olimpiyat Oyunlarını boykot etmede ve başka girişimlerde bulunmada öncü rolü oynamalıdır..."

Sıra şantaja gelmişti. Önceleri tek-tük seslerle başlayan "boykot" kampanyasının eşgüdümlü, örgütlü bir hareket olduğu ortaya çıkmaya başlamıştı. Emperyalist ülkelerdeki çeşitli güçler, çeşitli biçimlerde, çeşitli gerekçeler öne sürerek konuyu kamuoyuna mal etmeye çalışıyorlardı. Artık konuya resmi nitelik kazandırılması gerekiyordu. Bunun için fazla zaman geçmesine gerekkalmadı. ABD, yukarıdaki haberin yayınlanmasından sadece bir hafta sonra doğrudan devreye girdi.

CARTER DEVREYE GİRİYOR

ABD Başkanı Carter 16 Ağustos 1978 günü devreye doğrudan girdi. Batı Alman basın tekeli Springer'in "Welt"i 17 Ağustosta şunları yazıyordu:

"Washington, Bonn, Londra ve Paris'ten Moskova'ya Sovyet haber ajansı TASS için Computer satmamalarını istedi. Başkan Carter, geçen ay Sovyet insan hakları savunucularının mahkumiyetini protesto için bir büyük computerin satışını durdurdu."

Bu olay sonuçta Olimpiyat oyunlarına bağlandı. "Westdeutche Allgemeine" gazetesi şu yorumu yaptı:

"TASS 1980'de bir büyük computerden vazgeçse bile, bunun Olimpiyat oyunlarını akamete uğratma olasılığı çok azdır."

Öte yandan, birçok batılı ülkenin politikyetkilileri artık gerçek isteklerini gizlememeye başlamışlardı. İşte bazı örnekler:

İngiliz Dışişleri Bakanı Owen 24 Ağustos 1978 tarihli TV konuşmasında şöyle dedi:

"Sovyetler Olimpiyatların gerçekten Moskova'da yapılacağından emin olmamalıdırlar..."

Fransız Basın Ajansı AFP 22 Ağustos'ta Canberra'dan şu haberi geçti:

"Avusturyalı parlamenterler, Sovyetlerdeki rejim aleyhtarlarına daha iyi davranılmadığı takdirde 1980 Moskova Olimpiyatlarının boykot edilmesini istediler."

İsrail Başbakanı Begin Tel Aviv'de 35 bin kişiye hitaben yaptığı konuşmada:

"Sovyetlerde yahudilere kötü davranıldığı için Olimpiyatları boykot etme" çağrısı yaptı...

Bunlar devlet ve hükümet yetkililerinin çabaları. Bunun dışında birçok faşist, gerici kuruluş bu kampanyaya büyük bir ıştahla sarıldı. Son olarak bir hainden söz edelim. Wladimir Bukowski adındaki bir hain, Batı Alman Springer basın tekelinin organı "Die Welt" gazetesi kanalıyla, "Olimpiyatların Sovyetlerin elinden alınması" çağrısında bulundu. İşte bütün mekanizma ortaya çıkıyor. Kim, kiminle eleledir, fesat mekanizması nasıl işletilmektedir, insanlığa ihanet zinciri nereden nereye uzanmaktadır? Bütün bu yapılanların, sürdürülen fesat kampanyasının, öne sürülen gerekçelerin bir tek gerçek nedeni var:

KORKUYORLAR!

İnsanlığa ihanet zinciri, ABD emperyalizminden İngiltere'nin soğuk savaş cadısına, Federal Almanya'nın Nazi kalıntılarına, Şili'nin faşist cellatlarına, İsrail'in siyonist katillerine, geri kalmış ülkelerin işbirlikçi hainlerine ve Soljenitzin gibi, Saharov gibi, Bukowski gibi hain kuklalara kadar uzanıyor. Bu mekanizmanın işleyişi içinde emperyalizmin saldırı örgütü NATO'nun propaganda komisyonları, ABD'nin işçi sınıfı düşmanı sarı sendikacıları, emperyalist basın tekellerinin ajansları, radyoları, gazetelerı yer almaktadır. Hepsini birleştiren nokta, antikomünizmdir, antisovyetizmdir. Birçok bahane bularak ortaya çıkmaları kaçınılmaz çöküşlerini anlamalarının yarattığı korku belirtileridir.

Ancak başaramayacaklar!

Bunu anladıkları için gittikçe daha da saldırganlaşıyorlar. Sporun halkları birbirine yaklaştırmasını, barışa, yumuşamaya katkıda bulunmasını engelleyemeyecekler. Bir yanda emperyalizm hızlanarak kaçınılmaz yerine, tarihin çöplüğüne yuvarlanırken; diğer yanda dünya işçileri, emekçileri, insanlığın gelecekteki sağlıklı, mutlu, birbirini seven, barış içinde birarada yaşayan kuşaklarını yaratma kavgasını, bu hedeflere hergün biraz daha yaklaşarak sürdürecekler.

1980 Moskova Yaz Olimpiyat oyunları bunun bir göstergesi olacak!

DEGİŞEN DÜNYA

SUÇÜSTÜ TOPLANTISI

NATO BAKANLAR Konseyi toplantısının Ankara'da yapılması bir talihsizliktir. Dünya barışını, insanlığı tehdit eden, bu saldırı tehdidinin bir aracı olarak varlığını sürdüren NATO'nun toplantısının Türkiye'de yapılması, dünyanın tüm emekçilerine yönelik kararların ülkemizde oluşturulması Türkiye'nin emekçi halkı için bir talihsizliktir.

BÖYLE BİR toplantının 20 yıl sonra tekrar Türkiye'de düzenlenmesini ülkemizin tüm demokrasi, barış ve ulusal bağımsızlıkçı güçleri değerlendirmek, anlamını ortaya koymak zorundadırlar. Ankara'daki NATO toplantısı bu vazgeçilmez yurtseverlik ve demokrasi görevinde demokratik güçlere, emekçi kitlelere emperyalizmin niteliğini, emperyalizmle bütünleşmiş işbirlikçi siyasal iktidarların gerçek yüzünü sergilemek için önemli bir fırsat olacaktır. Çünkü Ankara'daki toplantı emperyalizmin, işbirlikçilerinin içyüzlerinin ortaya çıkarılması için bir suçüstü belgesi niteliği taşımaktadır.

SUÇÜSTÜ BELGESİDİR, çünkü Ankara toplantısı emperyalizmin Venedik Zirve Toplantısı'nın hemen arkasından yapılmaktadır. Ankara'daki toplantı Venedik'te alınan kararların uygulamaya konulması için işbölümünden başka bir anlam taşımamaktadır. Bu durum NATO'nun patronlarının kim olduğunu, NATO'nun kime hizmet ettiğini, kimin çıkarlarını koruduğunu göstermesi açısından çoköğretici olmuştur. İki toplantının arka arkaya gelmesi, emperyalizme beyni ve midesinden bağımlı ülkelerin boğazlarını sıkan parmaklara uzanan bağı ortaya koyan bir ayna, ışıldak olmuştur. Görüldüğü gibi, emekçi halkımız için bir talihsizlik olan Ankara'daki toplantı, görevlerimiz yerine getirilirse emperyalizm ve işbirlikçileri için bir talihsizliğe dönüştürülebilir.

ANKARA'DA EMPERYALİZMİN ağalarının, NATO'nun patronlarının aldığı kararların uygulanması için görev bölüşümü yapılmaktadır. Bu "görev bölüşümü" emekçi halkımız için yaşamsal sonuçlar doğuracak bir önem taşımaktadır. Çünkü ülkemizde işbirlikçi iktidarlar bu işbölümünde "icraat" için göreve talip olmaktalar.

TÜM DÜNYADA ve özellikle Ortadoğu bölgesinde emperyalizm gerginliği tırmandırmakta, soğuk savaş tahrikçiliği yapmaktadır. Ülkemizde de "önlem" adı altında yurdumuzu yabancı sermayeye köle eden, emekçi halkımızın temel demokratik haklarını gerçek bir "demirden perde" kıskacına koymayı hedefleyen kararlar pervasızca alınmaktadır.

ÜLKEMİZİ EMPERYALİZME bağımlı kılan, tekellerin güdümündeki kapitalist yapı hastadır. Bu yapıyı yeniden üretebilmek için politik ve hukuki yapının antidemokratik, baskıcı bir düzenlemeyegötürülmesizorunlu olmaktadır. Faşist tırmanış ve emperyalizmin gereksinimleri böylelikle birbirine geçmiş bir bütün oluşturmaktadır. Bu bütünlüğü kırmak ulusal bağımsızlığın gereği olan bir yurtseverlik görevi olduğu kadar, faşizme set çekecek bir demokrasi görevi de olmaktadır. Ayrıca emperyalizm ülkemizde büyük tekellerin sistemine kan aşılayacak "yardımı" için Türkiye'nin tüm insanlığı, barışı tehdit eden emperyalist politikada aktif bir rol üstlenmesini ön koşul olarak dayatmaktadır. Dolayısıyla ülkemizde demokrasi için faşizme, ulusal bağımsızlık için emperyalizme karşı mücadeleyi geliştirmek, emperyalizmin genelde düzenlemelerini de bozacağından tüm insanlığa karşı bir görev olmaktadır.

■ raşit kaya

Barış Komitesi SİA paneline YÜRÜYÜŞ adına katılan Gündüz Mutluay:

"İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİ VATAN HAİNLİĞİNİ BASKIYLA, YALANLA ÖRTMEYE ÇALIŞIYOR"

Barış Komitesi'nin düzenlediği "Savunma İşbirliği Anlaşması Paneli"ne konuşmacı olarak dış politika yazarları Hüseyin Baş ve Uğur Kökden'le Gerçek gazetesi adına H.Hasan Çebi ile Yürüyüş adına Gündüz Mutluay katıldılar. Komite Genel Başkanı Mahmut Dikerdem'in yönettiği toplantıda konuşmacılar SİA, Türkiye'nin emperyalizmle ilişkileri ve ABD'nin savaş kışkırtıcı politikası üzerinde durdular.

Gündüz Mutluay konuşmasında ABD'nin savaş politikasını hiçbir zaman terketmediğini ve İkinci Dünya Savaşı'nın bitimiyle birlikte uyduruduğu "Sovyet tehdidi" masalınınarkasına gizlenerek silahlanma yarışını başlattığını belgelere dayanarak açıkladı.

Mutluay'ın konuşmasının "işbirlikçi burjuvazi Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını herzaman antidemokratik baskılarla birlikte artırmıştır" bölümünü özetleyerek yayınlıyoruz.

"Antidemokratik baskılar ve demagoji, ihaneti gizlemek için işbirlikçilerin herzaman başvurdukları bir yöntemdir.

Bu yöntemin en yeni örneklerinden biri 1 Mayıs 1980'de yaşandı. İşbirlikçi tekelci burjuvazi 1 Mayısı kutlamak isteyen güçler üzerinde akıl almaz boyutlara ulaşan bir terör esirirken demagoji silahını bırakmadı. 1 Mayısı komünistlerle vatanseverler arasında bir mücadele olarak sunmaya çalıştı. Bu baskı ve demagojik kampanya sürdürülürken, tam bu sırada, ihanet ortaya çıktı. SİA adlı ihanet anlaşması aynı günlerde imzalandı.

Türkiye'nin yakın tarihi ihanetin saklanması için koparılan toz dumanı açıkça ortaya koyuyor. Türkiye NATO'ya girmek için ilk başvurusunu 1950 yılının Mayısında İsmet Paşa Hükümeti zamanında yaptı. Adnan Menderes Hükümeti kuruldu. Menderes Hükümeti Kore'ye bir tugay asker gönderme kararı aldı. Türkiye'nin ilk barış örgütü Barışsever Cemiyeti 28 Temmuzda dağıttığı bildirilerle bu karara karşı çıktı. Menderes Hükümeti ihaneti örtmek için baskıya başvurdu. Barışseverler Cemiyeti kapatıldı. Cemiyet başkanı Behice Boran, sekreteri Adnan Cemgil ve diğer yöneticiler tutuklandılar. Daha sonra 1951 tutuklaması gerçekleştirildi. Şefik Hüsnü, Zeki Baştımar, Reşat Fuat ve arkadaşları zındanlara dolduruldu. Kore'de iki yıl boyunca üç bini aşkın gencimiz öldü. Bu gelişmelerden sonra 13 Şubat 1952'de Türkiye NATO üyesi oldu.

Emperyalizme bağımlılık içerde baskı ve sömürünün artmasıyla atbaşı gitti. Bugün de SİA'nın imzalandığı bir dönemde 20 yıl aradan sonra NATO Bakanlar Konseyi yeniden Türkiye'de toplanırken ülkenin içinde hulunduğu ortama bakalım. Hapishanelerin onbinlerce sosyalistle, demokratla tıka basa dolduruldu, işkencenin, resmi terörün faşist milislerin terörü ile yarıştığı bir dönemi yaşıyoruz. İşbirlikçi tekelci burjuvazi yeni ve daha biiyük ihanetlere hazırlanıyor. Bu ihaneti terörle ve demagojiyle örtmeye çalışıyor."

BORAN: "TÜRKİYE KAYITSIZ ŞARTSIZ ABD POLİTİKASINA BAĞLANIYOR"

Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığının 7 aylık Demirel Hükümeti zamanında tam bir teslimiyete dönüştürüldüğü görülüyordu. Şimdi Demirel'in NATO Bakanlar Konseyi'nin toplantısını açarken yaptığı konuşma, dünya sorunları konusunda Türkiye'yi sorgusuz sualsiz ve kayıtsız şartsız ABD'nin politikasına bağladığının yeni ve kesin bir kanıtını oluşturuyor. Artık alışığımız, gerçekleri tam ters yüz edip yorumlama mantıksızlığına dayanan kendine özgü mantığıyla Demirel bu defa da dünyanın "yeniden soğuk savaşın eşiğine" getirilmesini "Güneybatı Asya'daki son gelişmelere" bağlıyor. Böylece soğuk savaşın hortlatılmasının tek sorumlusu olan Amerika'yı kendince aklamış oluyor.

Yine bu konuşmadan anlaşılıyor ki, Demirel ve hükümeti aynı tarafgirlikle Türkiye'yi Amerika'nın Ortadoğu'da yapmayı tasarladığı müdahaleler için açık kapı olarak sunmuşlardır veya sunmaktadırlar. Batılı basın ve radyolar İngilizlik üssünün bu çeşit müdahaleler için kullanılacağını haber verir, hatta Savunma ve İşbirliği Anlaşmasında üslere ilişkin gizli hükümler bulunduğunu iddia ederlerken, Demirel'in "Bölgemizdeki son gelişmeler" açısından NATO'nun rolünün "vazgeçilmez" olduğunu ve bu rolün "daha da önem kazandığını" ilan etmesi ve NATO içi "bütünlük ve işbirliği"nin "Körfez bölgesine bir dış müdahaleyi caydıracak" en etkin bir araç olacağını söylemesi bu iddiaları doğrulamaktadır.

"NATO içi bütünlük ve işbirliği" adına Türkiye'deki üslerin Körfez bölgesine bir Amerikan müdahalesini gerçekleştirmek için kullanılabileceği bir ihtimal olmaktan çıkan bir kesinlik kazanmaktadır. Bu NATO içi bütünlük ve işbirliğine katkıdır bulunma gayretkeşliği, Ortadoğu'ya bir Amerikan müdahalesi yer alması halinde, otuz yıl önce Kore savaşında olduğu gibi askeri kuvvet vermeye kadar gidilebilir mi sorusunu da ister istemez akla getirmektedir.

Demirel hükümeti "kraldan fazla kralcı" bir tutumla, NATO'nun Avrupalı üyelerinden, hatta Amerika'nın Avrupa'daki baş temsilcisi durumundaki Federal Almanya'dan bile, daha NATO'cu, daha Amerikancı bir dış politika batağına ülkemizi sürüklemektedir.

Amerika ile imzalanmış bulunan Savunma ve İşbirliği Anlaşması bir an önce Meclis'te görüşülerek reddedilmelidir. Bu görüşmelerde "gizli hükümler" bulunduğu konusu ciddiyetle ele alınıp mutlaka açıklığa havuşturulmalıdır. Bu maksatla, "teknik" olduğu sözde gerekçesiyle Meclis'e gönderilmeyen ek anlaşmalar ilgili bakanlıktan istenerek mutlaka incelenmelidir.

Demokrasi güçlerinin emperyalizme karşı mücadelesinin baş hedefi olan NATO ve onun dünya ve bölgemiz barışı, özellikle de Türkiye için taşıdığı tehlike bu son gelişmelerle daha da büyümüş, daha da güncelleşmiştir.

(TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın 27.6.1980 tarihli açıklaması)

DİSK GENEL KURULU: "ANKARA TOPLANTISI DEMİREL'İN EMPERYALİZME TESLİMİYET POLİTİKASININ TESCİLİDİR."

DİSK 7. Genel Kurulu Başbakan Süleyman Demirel'e aşağıdaki telgrafın çekilmesini oy birliği ile kararlaştırdı:

Süleyman Demirel
Başbakan
ANKARA

7. Genel Kurulumuzun çalışmalarına başladığı gün aynı zamanda emperyalist saldırganların Kore'ye asker çıkartıp, Kore halkına ölüm kusturduğu bir gündür. Bugün aynı zamanda Türkiye'nin saldırgan emperyalistlerin emrine verilmek üzere Kore'ye asker göndercdiği gündür. Ve bugün NATO Bakanlar Konseyi'nin Ankara'da toplandığı gün haline kıistahça getirilmiştir.

Dünyada emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşlarının öncülüğünü yapmış bir ülkenin başkentinde, dünya barışının en büyük düşmanı emperyalist-kapitalist sistemin saldırgan askeri örgütü NATO'nun Bakanlar Konseyi toplantısının yapılmasını, iktidarımızın aldığı bir dizi karar ve yaptığı uygulamalarla ülkemizi emperyalist-kapitalist sisteme daha da bağımlı kılan tavrımızın tescili ve Türkiye emekçilerinin geçmişte ve bugün emperyalizme karşı verdikleri ve vermeye devam ettikleri mücadeleye yapılmış bir saldırı sayan DİSK 7. Genel Kurulu:

NATO Bakanlar Konseyi toplantısını Türkiye emekçilerine ve bölgede emperyalizme karşı mücadele eden diğer halklara karşı bir tehdit ve göz dağı verme aracı olarak niteler ve şahanızda bu toplantıyı protesto eder.

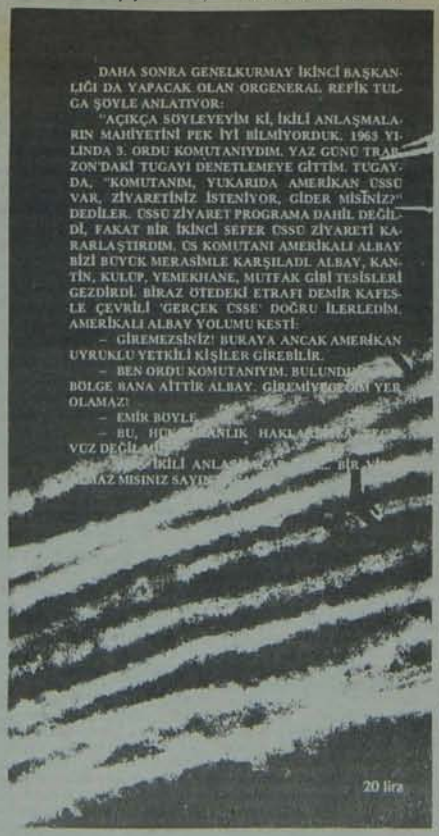

ADRES: PİYERLOTİ CAD. No: 21/1 - ÇEMBERLİTAŞ - İSTANBUL

TERÖR'ÜN ZORU NE?

■ sönmez targan

Önce şu saptamayı yapmak gerek: Türkiye'de terörün kaynağı nedir, ve neyi amaçlamaktadır? Kim nasıl göstermeye çalışırsa çalışsın, şurası açıktır ki, bizde terörün kaynağı tektir: faşist odaklar! Ve bu odakların dayandığı sınıfsal güç dışa bağımlı tekellerdir. Hergün yeni ve tehlikeli boyutlara ulaşan terör, Türkiye'yi içinde bulunduğu yarı askersel bir yönetimden faşist diktatörlüğün pençesine götürecek girişimlere hazırlamayı amaçlamaktadır.

Kaynağı ve amacı bu denli açık olan faşist terörü daha iyi anlayabilmek, kavrayabilmek için, saldırılarını hangi tarih dilimlerinde yoğunlaştırdığına biraz yakından bakmak gerekecek. Özellikle emperyalizme dayalı uyduluk bağlarının daha da sıklaştırılmak istendiği önemli karar aşamalarında, terör olayları toplumsal sorunların gündeminin başına çıkarılıyor. Böylece halkın emperyalizme karşı yükselen öfkesi, terörün yarattığı acı ve gözyaşı arasında boğulmaya çalışılıyor. Örneğin, son bir kaç ay içinde giderek yoğunlaşan terör olaylarının, AP azınlık hükümeti tarafından ulusal çıkarlarımızı ve toplumsal yaşamımızı ciddi tehlikelere sokan kararların üretildiği dönemde ortaya çıkışı raslantı değildir.

Üretilen bu karar ve uygulamalar nelerdir?

Ortadoğu'da öteden beri savaş kışkırtıcılığı yapan Amerika, bu dönem, NATO manevraları gerekçesiyle deniz, hava ve kara kuvvetlerinden oluşan,savaş ve saldırı gücü oldukça yüksek bulunan binlerce asker ve aracı Türkiye'ye soktu. Ve bugün bunların ne kadarının Türkiye'de kaldığı ya da gittiği bilinmezken, Nisan ayının başında MHP güdümlü AP hükümeti, ABD ile Savunma İşbirliği Anlaşması adı altındaki kölelik anlaşmasını imza altına aldı. Böylece, NATO manevraları gerekçesiyle emperyalizmin fiili işgaline uğratılmış olan Türkiye'nin kölelik zincirlerine hukuki bir yapı da kazandırılmış oldu. İşte emperyalizmle kölelik bağlarının böylesi boyutlara ulaştığı bir dönemde terör olayları da yoğunluk kazandı.

Artık açıktır ki, ihanet çeteleri kendi elleriyle besleyip yönettikleri faşist terör odaklarını, kendi adlarına önemli karar ve uygulamaları gündeme getirdikleri günlerin arifesinde ortaya salarak ve kanlı cinayetlerle kamuoyunun dikkatlerini başka alanlara yöneltmeye özel bir önem göstermektedirler. Yine demokratik hak ve özgürlüklerin zincire vurulmak istendiği, zaten 12 Mart döneminde budanarak kuşa dönmüş Anayasa'nın değişiklik isteklerinin yeniden hız kazandığı günlerde terör yine hız kazanmaktadır.

Bunlar, faşist terörün emperyalizme dönük yüzünün kaba çizgilerle anlatımı. Diğer yüzünü ise, ülkede faşist diktatörlüğe yönelmek isteyenlerin terörü halkı yıldırmak ve sindirmek için bir araç olarak kullanmak istemelerinde görmekteyiz. Özellikle erken seçimin sözkonusu edildiği bu dönemde, terörün kurbanları arasında CHP yöneticilerinin ağırlık kazanması boşuna değildir. Bugün ülke çapında örgütlü yapısı ve kitle tabanıyla seçimlerde CHP'nin oynayacağı rol yadsınamayacak ölçüde büyüktür. Sindirilmiş vekorkutulmuş bir CHP'nin yitirilmiş sandık denetimiyle gidilecek seçimden faşist güçlerin kazançlı çıkacağını bilmek için falcı olmaya da gerek yok.

Faşist terörün zoru işçi sınıfının önderliğindeki devrimci zorla yenilir. İşçi sınıfının buradaki zor kullanımı, kaynağını Anayasadan alan meşru müdafaa hakkını kullanmak biçiminde algılanmalıdır. Günümüz koşullarında faşizme karşı savaşımda kalıcı sonuçlar elde edebilmenin başta gelen ve en önemli sorunu da burada yatmaktadır.

İşçi sınıfımız bu hakkı tam anlamıyla kullanabilmiş midir?

Bu soruya doyurucu bir yanıt vermek olası değil. Özellikle son beş yıl içinde, 1 Mayıslar da dahil olmaküzere önemli ölçüde yığınsal eylemler yapılmışsa da, bunlar genellikle gösteri, yürüyüş ve miting niteliğinde olmaktan pek öteye gidememiştir. Sınıf savaşımında bu tür eylemlerin yadsınamayacak bir rolü olmakla birlikte, tek başına yeterli değildir. Çünkü bu tür eylemler, ajitasyon ve propaganda yoluyla kitleleri canlı tutmaya ve bilinçlendirmeye yönelik eylemlerdir. Tek başına ele alındığında, kitleleri canlı tutup bilinçlendirmeye yarayan ve bir ölçüde de yığınlara okulluk görevi yapan bu eylemlerin sınavından geçirilmiş kadroları, daha büyük ve etkin eylemlere hazırlama, örgütleme ve yönlendireye hızla gidilmezse, giderek bu eylemler de işlevini ve önemini yitirmeye başlar. Sonuç olarak da, Demirel'in "sokaklar yürümekle aşınmaz" sözü haklılık kazanır.

Sınıf savaşımının keskinleştiği, faşist saldırı ve baskıların yoğunlaştığı her evrede, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıf ve katmanları hızla daha etkin ve değişik eylemlere yönlendirmeyi başarıyla yürütmek için, her zaman yaşamın öğrettiklerini bilmek ya da öğreteceklerini beklemekle yetinilemez. Tersine, yaşamı etkileyecek, yığınları harekete geçirecek, egemen güçlerin saldırılarını püskürtecek eylemleri somut durumlara göre ivedilikle seçip uygulamaya koymak gerekir. Tariş, Antbirlik, Çorum olaylarından gerekli dersleri çıkarmak, vakit geçirilmeden çıkarmak ve uygulamak gerekir.

YAŞASIN GENÇLİĞİN EYLEM VE CEPHE BİRLİĞİ !

Direniş Yayınları, 1. Kitapçığı çıktı. "Antifaşist gençlik cephesi sorunları"na ayrılan 1. kitapçıkta temel olarak üç konu inceleniyor. *Bunlar*

1- Türkiye gençliğinin tarihi görevi olarak belirlenen "antifaşist gençlik cephesi"nin önündeki sorunlar,

2- Türkiye gençliği içindeki politik akımlar ve çalışmalar;

3- Birimlerde eylem birliğinin sorunları ve bilimsel sosyalist gençlere düşen görevler olarak sıralanıyor.

Kitapçığın, önsözünde, Direniş Yayınlarının çıkış amacı anlatılıyor ve kitapçıkta yazılanların, "yeni bir ses" değil, *"bilimsel sosyalizmin gençlik içindeki sesinin bir devamı olarak"* değerlendirilmesi gerektiği belirtiliyor. Ve bu şöyle açıklanıyor: *"Direniş yayınları yayın hayatına bilimsel sosyalist gençlik örgütlenmesinin önündeki görevleri ortaya koymak ve sorunları aşmanın yollarını göstermek için başlamıştır. Ve ülkemizde gençlik örgütlemnesi 1920'lere dayanan politik mücadele geleneğinden, 1961'den, 1975'den çıkarak ve 1978'de ileri bir adım atarak gelişmektedir."*

YAŞASIN ANTİFAŞİST GENÇLİK CEPHESİ

Türkiye Gençliği'nin tarihi görevi ve Antifaşist Gençlik Cephesi başlıklı yazı, kitapçığın temel konusunu oluşturuyor. Bu bölüm, Türkiye'nin içine sürüklenmiş olduğu derin ekonomik ve politik bunalıma dikkat çekiyor ve başta işçi sınıfı olmak üzere tüm demokrasi güçlerinin önemli tehlikelerle karşı karşıya bulunduğu söyleniyor. *"Türkiye'de gelişen ulusal ve uluslararası koşulların sonucu, emperyalizm ve işbirlikçisi egemen güçler bunalımı aşabilmek için halk düşmanı, en baskıcı ve şoven açık faşist devlet biçimini tepeden tırnağa örgütlemek istemektedirler. Ülkemizde devlet kademelerindeki temizlikler gerici baskı yasalarıyla yetkilendirilmiş idareciler, devlet terörü ve katliamlarla uzun bir geçmişi olan faşist tırmanış bugün son adımlarını atarak iktidara yerleşme hazırlıkları içindedir.*

Ülkemizde gençlik yığınlarını yakından ilgilendiren bu sorun, faşizm, faşizme karşı mücadelelerin başarı koşulları gündemimizin birinci maddesini oluşturmaktadır. Düşman iyi tanınmalı ve ona karşı en etkin mücadele yöntemleri geliştirilmelidir. Bu zorunlu bir görevdir." (S. 10)

Antifaşist mücadelenin avantajları ve dezavantajları üzerinde durulan bu bölümde, daha sonra "faşizme karşı direnmenin ve zaferin en önemli unsuru olan demokrasi cephesinin, ana hatları ile özetlenirse üç temel dayanağı vardır" *deniliyor ve bunlar şöyle sıralanıyor:*

"1- İşçi sınıfının birliği;

2- Merkezinde işçi-köylü ittifakı olmak üzere, işçi sınıfının diğer toplumsal güçlerle kuracağı ittifaklar;

3- Antifaşist gençlik cephesi." (S.12)

ANTİFAŞİST GENÇLİK CEPHESİ, DEMOKRASİ CEPHESİNİN PARÇASIDIR

Antifaşist gençlik cephesinin kapsamı ve temelleri ise şöyle tanımlanıyor:

"Cephe konusu tüm boyutlarıyla gündeme getirildiğinde, antifaşist gençlik cephesinin kapsamının ve temellerinin açıklanması zorunluluğu vardır. Antifaşist gençlik cephesi, genel cephe olgusunun bir parçasıdır, programı ve eylemi genel program ve hedeflerin gençlik alanına uygulanmasına dayanır. Böylesine bir parça-bütün ilişkisi olmakla birlikte, gençliğin özelliklerinin zorunlu sonucu gençlik cephesi, bu bağımlılık çerçevesinde diğer kesimlere görece, belirli bağımsız özellikler gösterir." (S. 13)

Gençliğin güç ve eylem birliği doğrultusunda bugüne kadar atılan adımların sınırlılığından söz eden yazı, bunun temel olarak eylem birliği sorununun antifaşist güçler arasında bütün boyutlarıyla kavranılamamış olmasından, bu alandaki eksik ve yanlış değerlendirmelerden kaynaklandığını açıklıyor. Bilimsel sosyalist gençlik örgütlenmesinin de bu eksik kavrayışın izlerini uzun süre taşıdığı vurgulanıyor. 1979 Kasımından itibaren, bilimsel sosyalist gençlik örgütlenmesinin, Genç Öncü'nün, işçi sınıfının politik öncüsünün yolgöstericiliğinde, bu alandaki eksiklikleri hızla kapadığı belirtiliyor.

Yazı, gençliğin eylem ve cephe birliğinin örülmesi doğrultusunda atılacak adımlar konusunda şu tespitleri yapıyor:

"Günümüzde, gençlik içinde işçi sınıfı ideolojisini benimseyen bilimsel sosyalist platformda üç gençlik örgütü vardır. Aralarında politik ayrılıklar olan üç gençlik örgütü tekleşme perspektifi ile antifaşist gençlik cephesinin oluşturulması için yakın işbirliği içine girerek gençlik cephesinin çekirdeğini oluşturmalıdırlar.

Bu çekirdek çevresinde, geçmiş deneylerden de yararlanarak görüşleri birbirine yakın, genel çizgileriyle goşizmin dışındaki gençlik örgütleri toparlanmalıdırlar. Kısa sürede eylem üretebilme nedeniyle, etkinlik gösterecek olan bu örgütlenme, yukardan en küçük birimlere kadar ortak komiteler kurmalıdır.

Bugün için gençlik içindeki, her planda merkezlerde, birimlerde, bir yanda goşizm, maocu özlü hareketler ile diğer yanda gençlik içindeki bilimsel sosyalist platform ve yakın örgütlerin olduğu bloklaşma eğilimini, daha açıkçası bloklaşmanın varlığını, dikkate almayan hiçbir görüş gençlik cephesi sorununa doğru bir yaklaşım sağlayamaz." (S. 21)

DÖRTLÜ PLATFORM VE ÖĞRETTİKLERİ

Genç Öncü, İGD, SGB ve Devrimci Demokrat gençlerin katılımıyla bir süre önce başlamış bulunan "dörtlü platform" çalışmalarının deneylerini incelelen yazıda, İGD ve SGB'nin gerek gençlik cephesi ve gerekse tek gençlik örgütü sorunlarına yaklaşımlarındaki yanlışlıklar ele alınıyor. Bilimsel sosyalist platformda yer alan gençlik örgütlerinin birliği ve tek bilimsel sosyalist gençlik örgütünün oluşturulması konusunda ise şöyle deniyor:

"Günümüz Türkiye'sinde, işçi sınıfı hareketinin tek bir merkez etrafında toparlanamamış olması, gençlik hareketi için de geçerlidir. Bilimsel sosyalist platformun gençlik içindeki yansımalarının politik harekette olduğu gibi tek bir örgütte birleşmeleri sorunu vardır ve canlıdır. Bilimsel sosyalist gençlik hareketi, gençlik örgütleri'nin tekleşmesini, sosyalist mücadeleye gençlik yığınlarının kazanılmasını antifaşist gençlik cephesinden de ilerde temel eksen saymaktadır." (s. 24)

TEK PARTİ TEK GENÇLİK ÖRGÜTÜ

Tek parti kurulmadan, tek gençlik örgütünün kurulup kurulamayacağı sorusuna ise yazı şöyle yanıt veriyor:

"Bilimsel sosyalist gençlik hareketi, bu sorunu, tek gençlik örgütünün yaratılmasını tek partinin yaratılmasının sonrasına ertelemeyi, yanlış olarak nitelemektedir. Bu bekleyiş, gençlik örgütleri arasında politik ilişkilere bağımlı ama ondan daha ileri noktalarda ilişkiler kurulmasını engeller.

Ancak burada şu noktalar anımsanmalıdır: Gençlik örgütü her koşulda işçi sınıfı partisinin politik hattına bağlıolmakzorundadır. Bu nedenle de, bir gençlik örgütünde örgütsel tekliğe karşılık politik çizgisinde belirsizlik olamaz. Bu politik bağımlılık durumunda bir tek istisna olabilir. Partiler arası ideolojik yakınlaşmanın gelişmesi, temel konularda ortaklığın sağlanması, yürütülen eylem birliği sonucu örgütlerarası yakınlaşmanın ve güvenin gelişmesi sonucunda, birlik konusunda geri dönülmesi olanaksız bir duruma gelinirse, gençlik örgütleri geçici bir dönem için bazı belirsizlikleri kabul ederek birleşebilirler. Ama bu temel koşul sağlanmaz ise gençlik örgütleri arası güven yakınlaşma ve eylem birliği ne kadar gelişkin olursa olsun birliğin ön koşulu oluşmamış demektir. Bu konu çok acil birsorun olmamakla birlikte çözümlenmesinde gençlik hareketinin geniş bir perspektife kavuşabilmesi için yarar vardır." (S. 25)

Antifaşist gençlik cephesinin sorunları yazısının daha sonraki bölümlerinde, sosyal demokrat gençliğin cepheye kazanılması için izlenmesi gereken yol üzerinde duruluyor. Goşizm ve cephe sorunu ile ilgili olarak ise, *"goşizmin küçük burjuva ideolojisinin sonucu olan aşırılık ve bireysel terörist yöntemlere başvurmasının"* yarattığı tahribatlara dikkat çekiliyor ve bu konuda bilimsel sosyalist gençlerin son derece dikkatli adım atmaları gerektiği belirtiliyor. Goşizmin bu tahribatlarının, doğru antifaşist önderliğin, antifaşist mücadeleye damgasını vurmasıyla mümkün olabileceği, bundan başka yolun olmadığı üzerinde duruluyor.

BİRİMLERDE EYLEM BİRLİĞİ

Son yazı ise, mahallelerde ve işyerlerinde eylem ve cephe birliği doğrultusunda atılan adımlara ve karşılaşılan güçlüklere ayrılmış bulunuyor. Mücadele biçimleri sorununa nasıl yaklaşılması konusunda temel tespitler yapan yazı şu saptamayı yapıyor:

"Bilinmelidir ki, yiğitlik, devrimci militanlara özgüdür ama tek başına hiçbir şeye yetmez. Sabırla, ısrarla, kararlılıkla örülerek yükselen bir mücadele göze alınmalıdır...

Öyleyse görevimiz, her türlü mücadele biçimini en büyük ustalıkla kullanarak, en geniş kitleleri devrimci eyleme sokmak ve faşizme, faşist çetelere, onlara yolları açanlara dünyayı zindan etmektir!..

Bunun için, yaşasın gençliğin antifaşist güç ve eylem birliği!

Yaşasın antifaşist Cephe!"

TGS ANKARA ŞUBESİ KONGRESİ VE

İlkesizlikler Senfonisi

Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Ankara Şubesi'nin 9'ncu olağan genel kurul toplantısı 21 Haziran günü yapıldı.

Türk-İş içinde ilerici-demokrat konumuyla önemli bir yeri olan TGS'nin Ankara Şubesi'nin genel kurulu, beklenenin tersine, dar grupçu anlayışa eklenen ilkesiz tutumların çekişmesi ile başladı ve aynı sonuçla tamamlandı.

Genel Kurul çalışmalarında en ağırlıklı ve uzun boylu tartışmanın, TGS Ankara Şubesi üyesi olmayan iki gazetecinin "Genel Kurula katılıp katılamayacağı" şeklinde tüzük tartışması olduğunu belirtmek gerekiyor. Bu tartışmalar sırasında TGS ana tüzüğünün "bürokratik bir engel" olarak savunulması ve bunun da "işçi sınıfı" adına yapılması, bilinçli, örgütlü, disiplinli sınıf sendikacılığı açısından ve bulunulan noktanın geri düzeyini vurgulaması bakımından düşündürücüydü. İleri ve geri CHP anlayışlarının tek bir liste halinde birleşmesinden sonra bu liste ile tüzüğü "bürokratik bir engel" olarak örgüt anlayışına tescil eden küçük burjuva devrimci anlayışın temsilcisi listenin çekişmesi sonucunda 20 oy farkla ikinci liste seçimleri kazandı.

Genel Kurul öncesi ve sırasında güçlerin birliğini ilkeli öneriler halinde savunan bilimsel sosyalistlerin bu yoldaki çağrılarına, Ecevit mantığıyla kulak tıkandığı için bilimsel sosyalistler genel kurul çalışmalarında hazır bulunmak, ancak, seçimlere katılmamak kararı aldılar ve bunu uyguladılar. Bu arada, bilimsel sosyalist platformda yer alan "Birlik Dayanışma" grubunun tutum ve anlayışına da işaret etmek gerekiyor. "Birlik Dayanışmacı"lar, bilimsel sosyalistlerin genel kurul öncesi kendilerine önerdikleri ilkesel tutumları, temelini "fırsatçılık"ta bulan oportünist yaklaşımlar nedeniyle cevapsız bıraktılar. Bilimsel sosyalistler, kongre sahalı ilkelerinden ödün vermeyeceklerini ilan ederlerken, "Birlik Dayanışmacı"lar seçimler öncesine kadar fırsattan yarar umma davranışlarını sürdürdüler. Seçimlere geçilmeden az önce CHP'li iki listenin birleşmesiyle dışlanan "Birlik Dayanışmacı"lar ancak o zaman bilimsel sosyalistlerin kararı doğrultusunda seçimlere katılmama kararı aldıklarını açıkladılar.

Her şeye karşın TGS Ankara Şubesi 9'ncu olağan kongresi, öğretici ve kalıcı dersler çıkartılması gereken bir sonuca ulaştı. Bundan en çok ders çıkartması gerekenler de bilimsel sosyalistler.

İlkesizliğin ortak kökünden beslenen küçük burjuva sendikal maceracılığa, CHP manyetizminin saçtığı temel, uyuşuk ve at gözlüklü sendikal hastalığa ve her çeşit oportünist, kısa vadeli, fırsatçı, sarsak tutumlara karşı bilimsel sosyalistleri büyük görev ve sorumluluklar bekliyor.

Haklıyız Kazanacağız!

GEÇEN SAYIMIZDA TRT YÖNETİMİNCE KURUMLA TÜM İLİŞKİLERİNİN KESİLDİĞİNİ BELİRTTİĞİMİZ TRT VAR-DER GENEL BAŞKANI RİFAT ARAS'LA BİR GÖRÜŞME YAPTIK. TRT'DE VARDİYALI ÇALIŞANLARIN SORUNLARI, ÇÖZÜM VE MÜCADELE YOLLARI ÜSTÜNE RİFAT ARAS'IN DÜŞÜNCE VE ÖNERİLERİNİ İÇEREN BU GÖRÜŞMEYİ SUNUYORUZ...

■ Vardiyalı çalışanlar diyorsunuz. Kimlerdir bunlar?

□ 24 saat yayını yürütenlerdir. Verici, link, R/L istasyonu teknisyenleri, anten bakıcıları, anakumanda teknisyenleri, laboratuvarlarda çalışanlar, telex operatörleri, sesçiler, montajcılar, nakleri yayıncılar, klimacılar, kaloriferciler, kameramanlar, ışıkçılar, TV kumandalarında çalışanlar, şoförler, müstahdemlerin bir kısmı, yayın şefleri, spikerler vb... Radyo'da ses, televizyonda görüntü bunlarla var. Yayını fiilen gerçekleştirenlerdir bunlar. Bunlarsız yayın yok demektir.

■ Peki işçi mi bunlar?

□ Hayır memur.

■ Ama vardiya diyorsunuz nasıl oluyor?

□ Evet, vardiya oluyor da, işçi olunamıyor. Çalışma aralıksız. Tatilsiz, bayramsız, gecesiz, 24 saat hizmet var. Bunu vardiyayla yürütebilirsiniz ancak. Kurum, yönetmeliğinde de yer vermiş zaten vardiya çalışmasına.

■ Ama, vardiya çalışması 1475 sayılı iş yasasında var.

□ Öyle. Bizleri bordrodan memur yapmışlar. Vardiyayı kaldıramazlar da. Hizmet gereği. Zorunlu. Adını kaldırsalar, biçimini kaldıramazlar. 657 sayılı memur yasası vardiya çalışmasına yer vermemiş. Yasalardaki yeri işçi, bordrodan memur. Üstelik memur yasası da uygulanamıyor. 657 sayılı yasa yılda 1800 saati düzene koymuş. Oysa üretim yılda 8760 saat. Çember patlıyor tabii.

■ Diğer Sorunlarınız?

□ Önce yaşama sorunu var üyelerimizin.

■ Anlayamadın.

□ Gayet açık. YAŞAMA SORUNU. Uyku, beslenme sorunu. Bu tüm üyelerimizin temel sorunu. Ayrıca verici link ve R/L istasyonlarında daha ciddi sorunlar.

■ Bu yaşama sorununu açar mısınız?

□ 2 bin metre yüksekliği 5-6 günde bir katetmek. Kışın karda, bu tepelere çoğu kez yaya tırmanmak. Kötü hava koşullarında yolu kaybetmek, donmayı beklemek. Aylarca malısur kalmak. Aç, susuz kalmak. Yırtıcı hayvanlara silahsız karşı koymak.

Uçurumdan yuvarlanmak, Hastalık ve zehirlenmelere karşı, bedeninizin gücüne direnmek. Radyo frekansının olumsuz etkilerine katlanmak.

Bu koşullarda önce yaşamayı becermek gerekmez mi?

■ Bu yerler tümüyle bu koşullarda mı?

□ Buralardaki olumsuzluklar bir düzenlilik içinde, tümünde eksiksiz aynıdır.

■ Bu tepelerde kaç kişi çalışır?

□ 400'den fazla.

İnsan mutluluğunu amaç edinmesi gereken, anayasal bir kuruluş için, onur verici değil, utanç vericidir bunlar. Başarsınız tuşa, açarsınız düğmeyi, görüntü ses yanınızda, karşınızda. Kimlerdir bu sesi görüntüyü size getirenler? Bunlar TRT'nin gösterip görülmeyen, duyurup duyulmayanları. Kamuoyu, "TRT meşhurları"nı bilir. Ama bunları bilmez.

■ Gerçekten bunlar kamuoyuna aktarılmış, duyulmuş değil

□ Duyurmayanları, aktarılmasına engel olanları, gözardı edenleri kınamak gerek. İşte TRT madalyonunun öteki yüzü. Çağdaş ses, çağdaş görüntü insanla gerçekleşir. Önce emekçisine — bırakınız çağdaş davranmayı — asgaride, insanca davranmayan bir kurumdan, çağdaş ses, görüntü beklemek olanaksız. Merkezlerde de koşullar farklı değil. Aralıksız 16 saat çalışma. Hafta tatili yok. Genel tatil yok. Çalışma düzenlemeleri ünite amirlerinin keyfine bırakılmış. Çalışma yönetmelikleri yok, görev yönetmelikleri yok.

■ Çözüm yolları? Kısa ve uzun vadede.

□ Koşullar insanca değil. Bunların vadesi olmaz. çalışılacak yerler önce yaşanacak yerler olmalıdır. Sancılar çok, anlatmakla bitmeyecek kadar. Kurum Anayasal suç işliyor, yasalar çiğneniyor. Yargı yoluna başvuruyoruz şimdi. Tabii kesin çözümün ilk adımı, emeğini satanla, alan arasında pazarlıktır. Yani grevli toplu sözleşmeli sendikal hakların edinimi ve kullanımı.

■ Sizin de görevinize son verildi. Neden?

□ TRT'de bu kesimler ilk defa örgütleniyor. Bunu biz başardık. Yurdun bir yarından bir yarına, dağ tepelerini bağladık birbirine. Şoförle spikeri, teknisyenle müstahdemi birleştirdik. Temeldeki nedeni belli olmıyor mu? Bu benim 3. defa görevden uzaklaştırılmam. Kurumla ilişiğimin kesilişi. 4 defa tayin edildim. Hep yargıdan döndü uygulamalar. Bakalım yargı ne karar verecek şimdi. Şimdiye dek hep kurum haksızmış. Hep biz kazandık. Haklıyız. Kazanacağız. Yok ki, kurtuluş.

faşizm ve kültür

▪ onat kutlar

Ünlü Sovyet yönetmeni Mahail Romm'un "Sıradan Faşizm" adlı filmini seyredenler hatırlayacaklar. Romm, Nazilerin ırkçı uygulamalarını sergilerken önce Karl Marx'ın, A. Einstein'ın portrelerini gösteriyor ve anlatıcı, alaylı bir sesle şöyle diyordu: "Bu kafalar makbul değil. Görüyorsunuz, kafa yapıları bozuk..." Daha sonra perdede Polonya Kasabı'nın ve Obergruppeführer'in birer buldog ya da domuzu andıran suratları görünüyor ve anlatıcı aynı acı mizahla devam ediyordu: "İşte asıl değerli ve örnek kafalar. Şu yüzlerdeki derin ifadeye bakınız... İşte gerçek kafa budur..."

Faşizm ve kültür! Yanyana duruşu bile bir yanlışlık olan bu iki sözcüğü hangi raslantı bir araya getirse Kültür Bakanlığı'nda geçen bir günümü hatırlarım. CHP ağırlıklı Ecevit Hükümeti'nin güvenoyu aldığı gündü. Kültür Bakanlığı'nda, yeni bakanın ilk görevlendirdiği kişilerden biri olan bir arkadaşımı görmeye gittim. Bakanlık henüz geçmiş MC yönetiminin işgali altındaydı. Arkadaşım beni binanın en üst katındaki yemekhaneye götürdü. Kültür Bakanlığı mensupları öğle yemeği yiyorlardı. Çevremdeki yüzleri, aralarındaki konuşmaları izleyince dehşete kapıldım. Bu kişiler bir mezbahada da görevli olabilirler, aynı yüz İfadeleri, aynı rahatlıkla canlıları kesiyor olabilirlerdi. Onları kültür konularına yaklaştıran hiçbir neden yoktu.

Ancak bu an'nın, konuya biraz "saf" bir bakış açısıyla yaklaşmama neden olduğunu bilmiyor değilim. Faşistler kültür konularına ne zaman bulaşsalar, bir "kültürsüzleştirme" değil, saldırgan, gerici bir "başka kültür"ün peşine düşüyorlar. CHP iktidarı'nın yetersiz, ürkek, edilgin politikası, AP-MHP işbirliği iktidara gelince yerini, üretti, saldırgan uygulamalara bırakıyor.

Önce kadrolara saldırıyorlar. Solcu, demokrat, hatta liberal tüm unsurları temizleyip yerlerine, o güne kadar kültür'le ilgileri kültür-fizik'ten öteye geçmemiş kişileri ya da faşizm heveslilerini dolduruyorlar.

Daha sonra, oluşturulan yapılara eğiliyorlar. Bu yapıları yıkmıyorlar. Örneğin daireleri, kurulları, komisyonları vs. yi yerlerinde bırakıyor, ama önceki amaç ve içeriklerini değiştiriyorlar. Ve bu konuda gayet hızlı davranıyorlar. Kültür Bakanlığı'nın çeşitli birimlerinde (Yayınlar, Devlet Tiyatrosu, Konservatuvar, Devlet Opera ve Balesi, Folklor Dairesi vs. vs.) Milli Eğitim Bakanlığı'nın gene kültür ve sanat konularına değgin birimlerinde, TRT'de yapılan operasyonlar ortadadır. CHP'nin aylarca düşünüp karara varamadığı atamalar iki günde yapılıyor. Ve hemen yasaklamalar, denetlemeler geliyor arkasından. Devlet Opera ve Balesi'nde Nazım Hikmet'in Ferhat ile Şirin'i yasaklanıyor, Devlet Tiyatrosu'nda Brecht uygulamaları durduruluyor, yayınlanmış bir çok kitap piyasadan toplattırılıp yokedilmek üzere depolanıyor, proje yarışmasında ödül kazanmış Yaşar Kemal, Bedia Muvahhit gibi sanatçılarla ilgili filmlerin yapımı durduruluyor, Kültür ve Milli Eğitim Bakanlıklarının yayınladıkları kültür, sanat, çeviri dergileri yayından kaldırılıyor, TRT'de bir çok yayına sansür uygulanıyor.

Ancak yasaklamalarla yetinilmiyor. Bu etkinliklerin yerine kendi doğrultularında girişimler hemen başlatılıyor. Kültür Bakanlığı Ödülü "Sultan-üş Şuara" Necip Fazıl Kısakürek'e verilirken AKM Salonları tüm sinema kuruluşlarının boykot ettikleri "Milli Sinema Kongresi"ne, Aydınlar Ocağı'nın "Milli Kültür Semineri"ne, TRT ekranları, Tercüman'ın "Anayasa Semineri"ne açılıyor. Bununla da yetinmiyor TRT, Kültür Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı'nın "eskiden ne kadar cengâver olduğumuzu" belgeleyen sözlerine dayalı programlara yer verirken, yayınlarda antikomünizm şampiyonluğu antikemalizmle atbaşı gidiyor. Ve bütün bu işler için milyonlar gene büyük bir hızla, fütursuzca harcanıyor, yeni ve daha büyük girişimler için bütçeler hazırlanıyor. Bütün bu çabalar da, dansöz Özcan Tekgül'e verilen madalya ile taçlandırılıyor. Yaşamı ve mesleği, içinde yaşadığımız düzenden soyutlanarak ele alınamayacak bir kişiyi, haberi bile olmadan verilen madalya nedeniyle eleştirmek, aşağılamak bizim işimiz, üslubumuz değildir. Ama olay, Kültür Bakanlığı'nın hangi ölçütler düzeyinde çırpındığını göstermesi bakımından ilginçtir.

AP dekorlu MHP yönetiminin kültür alanında giriştiği faşizme dönük politika, tekelci sermayenin daha incelikli ve daha da kararlı kültürel girişimleriyle ve öbür yandan kentleşme sürecinin yarattığı kültürel boşluğu doldurmak amacıyla bol bol sürümü yapılan yoz unsurlarla bütünleniyor. Dikkat etmeli: Bu, tekelci sermayenin ve onun tüm gerici unsurlarla yazgı birliği yapan faşizminin kültür alanındaki saldırısıdır. TRT ve benzeri kitle haberleşme araçları, sermaye kuruluşları, sağcı ve boyalı basın, devlet kurumlarının işbirliği ile Ortaasya, Alparslan, fetihler, cengâverlikler edebiyatına, ortaçağ karanlığına sürülmek isteniyoruz. Emperyalizmin ve tekellerinin uluslararası düzeyde gündeme aldıkları, gericiliğin canlandırılması çabalarının Türkiye üzerindeki koyu gölgeleridir dayatılanlar. Bedrettin Cömert'ten Ümit Kaftancıoğlu'na kadar nice bilim ve sanat adamının öldürülmesi, tehditler, baskılar, işkenceler bu saldırı'nın bir başka yönüdür.

Ama niyetleri kursaklarında kalacaktır. Kalmalıdır. Ülkemizin yüzünü ağartan tüm sanatçılar, kültür ve bilim adamları onların karşısındadır. Sanat ve kültür alanının emekçileri, onların örgütleri saldırıyı göğüsleyecek, onları çıktıkları çağdışı karanlığa kadar kovalayacak güçtedir. Devlet kurumlarındaki baskılara karşı direnilecektir. Tekellerin incelikli oyunlarına pabuç bırakılmayacaktır. Çünkü üretenler onlar değildir.

Bütün bunlar doğrudur ya, gene de faşizme karşı savaşımda doğruların belirtilmesi yetmemektedir. Bu ölümcül tehdide karşı "birlikte" hareket zorunludur. Emekçi sınıflarla birlikte sanat, kültür, bilim alanlarının çalışanlarına yöneleni ilk görev, ortak tavrın oluşturulmasıdır. Sosyalistler, demokratlar, faşizmde çıkarı bulunmayan herkes, her kuruluş AP dekorlu MHP yönetiminin düşürülmesi ve faşist tehlikenin geriletilmesi, faşizmin ezilmesi yolunda kurulacak demokratik bir iktidarın yaratılması için ortak eylemin olanaklarını araştırmalıdır.

Faşist saldırganlara kültür/sanat alanında da fırsat vermeyelim! Bu, yaşamsal bir görevdir.

KÜLTÜR–SANAT ÜZERİNE

▪ çetin çubuk

Günümüzde sosyalist ülkelerin en önemli sorunlarından biri yeni insanı yaratmak, yeni kişiliği oluşturmak, kültür ve sanatı geliştirmektir. Hatta temel sorunlarıdır, sınıfsız toplumu kurabilmek için.

Kapitalist ülkelerde ise bu görev elbette ki işçi sınıfına yani onun politik, sendikal ve diğer demokratik örgütlerine düşmektedir. Özellikle Türkiye gibi işbirlikçi tekelci sermayenin egemen olduğu emperyalizme bağımlı ülkelerde bu sorun daha yakıcı olmaktadır. Çünkü bir üstyapı kurumu olarak kültür ve sanat yoz, aktarmacı ve emperyalisttir. İnsan kişiliğinin gelişimi ve yeni insanı yaratmak için kültür ve sanat alanında işçi sınıfı adına neler yapılmaktadır? Bu boşluk nasıl doldurulacaktır?

Asım Bezirci bir yazısında şöyle diyor: "İşçilerin kafalarını ekonomik, politik ve sosyolojik bilgilerle doldurmak gerekli de ruhlarını estetik duyuşlarla, incelmiş beğenilerle, değişik imgelerle, güzel yaratışlarla beslemek gerekiz mi? Başka deyişle, bilinç mühendisliği yararlı da, ruh mimarlığı yararsız mı?" Asım Bezirci bunları bizim ülkemiz için söylüyor ve yazısının devamında böyle bir çalışmanın yapılmadığından yakınıyor. Emekçilerin olgun kişilik sahibi olması, ruhunu zenginleştirme, görüş açısını genişletme yeni yeni insanı yaratma çabası kültürel ve sanatsal bir sorun. Sanat insanda haz alma duygusunu yani estetik duyuşları geliştirirken yaratıcılığı da genişletmektedir. Egemen sınıfların uygulamaya çalıştığı gibi, salt bir eğlence ve boş zamanları değerlendirme aracı değildir kültür ve sanat.

Kapitalist toplumda yaşayan bizler, yeni bir toplumun özlemini duyarken yeni insanın özlemini de duymaktayız. Yeni insanı yaratma çabası ile uğraş verilirken nasıl bir yöntem izlenecek ve kültür adamlarımız omuzlarındaki bu ağır yükü nasıl kaldıracaklardır? İşçilerin, emekçilerin ruhu nasıl zenginleştirilecek, estetik duyuşlar nasıl yükseltilecektir? Elbette ki kültür ve sanat alanındaki etkin çabayla.

İçinde yaşadığımız koşullarda yani faşist terörün alabildiğine yükseldiği, can güvenliğinin tamamen yokolduğu daha açıkçası faşist diktatörlüğün tezgahlandığı bir dönemde kültür ve sanat alanındayürütülecek çalışma gerekiz görülebilir. Kısmi demokratik koşulların olduğu geçmiş yıllarda bile bu alandaki çalışmayı gerekiz gören sözde devrimciler böyle bir dönemde el betteki tümüyle yadsıyacaklardır. Ancak şunu en azından unutmamak gerekiyor: Grev yerlerindeki işçileri diri tutan en önemli etkinlik kültürel eylemlerdir. İşçileri böyle dönemlerde de eğitebilmenin yolu —ağırlıklı olarak— kültürel çalışmayla sağlanacaktır. Örneğin antifaşist içerikli bir film yüzlerce bildiriden daha eğitici ve daha coşkulandırıcı olabilmektedir.

Kültür eğitim ve kişisel gelişim iççedir. İşçilerin politik bilincinin gelişiminin yanısıra onların ruhunu zenginleştirmek de işçi sınıfı politik hareketine düşer.

bilim yayınları

ANTİFAŞİST MÜCADELE VE DÖRT KİTAP!

▪ Bulgaristan İşçi Hareketinde Sağ ve "Sol" Sapmalar
Boyan Grigorov

Bulgaristan İşçi Hareketinin, özellikle faşizme karşı mücadele alanında karşılaştığı sağ ve "sol" sapmalar ve bu sapmaların yenilgiye uğratılması süreci son derece öğreticidir. 1920'lerin başlarından 1930'ların sonlarına uzanan tarihsel dönemi kapsayan bu inceleme, bugün büyük benzerlikler gösteren sorunlarla karşı karşıya bulunan Türkiye için özel bir önem taşımaktadır.

96 sayfa/60 Lira

▪ Faşizmin Zindanlarında
Ninko Kosaşki

BKP'nin 5. Kongresinde okunan Vekillik Komisyonu Raporu, 973 delegeden 491'nin, yani % 50'sinin siyasi hükümlülerden seçildiğini göstermektedir. 1923-44 yıllarında siyasi hükümlülerin cezaevlerindeki yaşam mücadelelerini, gördükleri işkenceleri, başlangıçta bozguna uğramalarına rağmen sonunda zafere nasıl ulaştığını anlatan bu kitap antifaşist propaganda ve mücadelede kullanılabilecek güçlü bir silahtır.

256 sayfa/150 lira

▪ Hitler İktidarına Karşı Antifaşist Mücadele
Klaus Mammach

Almanya antifaşist mücadelesinin 1933-1939 dönemini ele alan bu kitap, faşist güçlere karşı yoğun bir

Almanya antifaşist mücadelesinin 1933-1939 dönemini ele alan bu kitap, faşist güçlere karşı yoğun bir kavga içinde olan ülkemiz İlerlileri, demokratları, bilimsel sosyalistleri için de büyük bir öğretici değere sahiptir.

288 sayfa/125 lira

▪ Nazi Yönetimi Altında İşçi Sınıfı ve Çalışma Koşulları
Jurfen Kuczynski

Almanya faşizmi üzerine klasik bir yapıt niteliğini kazanan bu inceleme, faşizmi daha iyi tanımak ve tanıtmak için son derece yararlı bir başvuru kitabıdır.

288 sayfa/125 lira

Adres: Piyerloti Cad. 21/2
Cemberlitaş - İstanbul

DÜNYA DEVRİMCİ SÜRECİNİN AYRILMAZ PARÇASI

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞLARI

"Çağımız emperyalizmin çöküş, sosyalizmin ve ulusal kurtuluş ve sosyalizm dünya yapısında yükselişi çağıdır. Bilimsel sosyalizmin doğuşu 20. yüzyıl boyunca ülke, sosyalizmin gelişme ve güçlenmesinin sınıflarının ve yaratıcılığıyla Kapitalist ülkeler ilişkisinde kez tanıklandı. Yüzlerce yıl da çağa damgasını vurdu. Vermeye devam ediyor. Çağımızın çehresini değiştiren devrimsel süreçte önemli bir parçasına dönüşmüştü. Afrika, Asya ve Amerika'da ulusal bağımsızlık mücadeleleri 1960'lardan bu yana sürekli hızla kazanarak geldi. 20. yüzyıl ve özellikle Ekim Sosyalist Devrimi, daha sınıf sömürücülerine ve bağımsızlık hareketlerine ve dünyada güçler dengesini emperyalizmin aleyhine bulunduğunu ve ulusal kurtuluş hareketlerinin çevrimsel, ulusal kurtuluş kazandırdı. 20. yüzyıl ve özellikle bir ha ve yeni bir içerik kazandırdı, toplumsal kurtuluşla birleşmeye yeni dekleri, daha büyük oranlarda, emperyalizmin bir dünya düzeni çapında kapitalist sistemden tam koopuş yönelmiştir ve emperyalizmin kaleleri birer birer yıkıldı, sömürgeler birer birer kaparak koşmaktadır.

1 TEMMUZ 1962

1 Temmuz 1962: Cezayir halkı, ülkelerinin bağımsızlığını belirleyen referanduma büyük bir çoğunlukla evet dedi. Cezayir, Fransızlar tarafından 1830'larda ele geçirilmi'şti. Bu tarihten hemen sonra Cezayir halkı sömürgeciliğe karşı direniş savaşını başlattı. Sömürgecilerin talan ve zulüm politikasına karşı onyıllarca süren bağımsızlık savaşı 1954 yılında gerçekleştirilen ayaklanma ile örgütlü bir niteliğe kavuştu. 1954 ayaklanması sırasında kurulan Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN), Fransız emperyalizmine karşı sürdürülen silahlı mücadelenin başına geçti. Cezayir halkının bu yiğit direnişi karşısında Fransız sömürgeci orduları gerilemek zorunda kaldılar. Dö Gol yönetimi, Cezayir Ulusal Kurtuluş hareketinin gelişimini durduramayacağını anlamıştı. Cezayir halkının kendi kaderini kendi tayin etmesi istemini somutlayan referandum kararının kabul edilmesi, emperyalizmin köşeye sıkıştığının göstergesi oldu.

4 TEMMUZ 1776

4 Temmuz 1776: Amerikan halkı, sömürgeci İngiltere yönetimine karşı ayaktandı. Krallık orduları çiftçilerin ve kızılderililerin oluşturdukları halk milisleri tarafından bozguna uğratıldı. Tüm sömürgelerin yönetimleri, peşi peşine İngiltere'den ayrıldıklarını ilan ettiler. Sömürge yönetimlerinin temsilcilerinden oluşan kongre, halk yığınlarının baskısı sonunda köleliğin bilinçli düşmanı Jefferson'un hazırladığı "Bağımsızlık Bildirisi"ni kabul etmek zorunda kaldı. Bildiride şöyle deniyordu:

"Bütün insanlar eşit doğarlar. İktidar olma ve hükümet kurma hakkı sadece halka aittir."

Amerikan halkı sömürgeciliğe karşı bağımsızlık ve özgürlük davası uğrunda savaşa atılan halkların başında geliyordu. Ancak Amerikan burjuvazisi, bağımsızlığın elde edildiği ilk günden itibaren, önce kendi halkına, zencilere, kızılderililere zulmetmeye başladı. Onları tüm haklarından mahkum bıraktı. Bugün ise Amerikan emperyalizmi özgürlük ve bağımsızlık için mücadele eden halklara kan kusturuyor. Ama Amerikan halkı, emperyalizme karşı mücadele eden halkları, dost elini uzatıyor, kendi yönetimlerine karşı tepkilerini yükseltiyorlar.

1 TEMMUZ 1960

Yüzyıla yakın bir süre İtalya ve İngiltere arasında el değiştiren, sömürgeciliğin yağması altında ezilen Somali, 1 Temmuz 1960'da bağımsızlığına kavuştu. Somali halkının ulusal kurtuluş mücadelesi, tüm zorluklara rağmen, sömürgeci orduların vahşetine rağmen gün gün gelişti, güçlendi. Sovyetler Birliği'nin, diğer sosyalist ülkelerin desteğiyle, sömürgecilere ağır darbeler vuran Somali Ulusal Kurtuluş güçlerinin silahlı mücadelesi, 1960 yılında başarıya ulaştı. Bugün Somali halkı, emperyalizmin yeni sömürgeci politikası karşısında direniyor. Ulusal bağımsızlık mücadelesini yeni koşullarda sürdürüyorlar, bağımsızlıklarını toplumsal kurtuluş doğrultusunda attıkları adımlarla pekiştirmeye çalışıyorlar. ABD emperyalizminin bölgedeki halklar arasında düşmanlık tohumları eken girişimlerini boşa çıkarmak için tüm güçlerini seferber ediyorlar. Ve biliyorlar ki, aydınlığa, mutlu geleceğe giden yol, sosyalist ülkelerle, uluslararası işçi sınıfı hareketiyle ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklarla yakın dayanışmadan ve işbirliğinden geçiyor.

Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd.Şti. adına NİHAT ŞARGIN ● Yazı İşleri Müdürü: İlhan NEVŞEHİRLİ ● Yönetim: Konur Sok. 15/8 Kızılay - ANKARA. Tel: 17 45 81 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/2, Cerrahpaşa - İSTANBUL ● Avrupa Temsilciliği: İnfo-Türk Ajansı 13/2 Square Wiser 1040 Bruxelles - BELÇİKA, Tel: 230 34 72 ● İlan Koşulları: Arka kapak renkli 22.500 TL., arka kapak siyah beyaz: 18.000 TL., iç sayfalar sütun santimi 200 TL ● Abone Koşulları: Yıllık 1000 TL, altı aylık 500 TL ● Avrupa: Yıllık 60 DM, altı aylık 30 DM ● Amerika: Yıllık 80 DM, altı aylık 40 DM ● Avustralya - Japonya: Yıllık 100 DM, altı aylık 50 DM ● AVRUPA Ödeme Adresi: İnfo-Türk Banka Hesabı: BBL 310-0148714 0 Bruxelles - BELÇİKA ● Baskı: Daily News

YÜRÜYÜŞ